

BEZEVSEHO

občasný občasník

46

KVĚTEN 2015

OCENĚNÍ: Nejlepší časopis středních škol v České republice

/2007 + 2012/

Časopis středních škol v ČR s nejlepším obsahem

/2008+2014/

Časopis středních škol v ČR s nejlepší grafikou

/2009 + 2013/

Nejinspirativnější středoškolský časopis České republiky

/2009 + 2010/

VYDÁVÁ STŘEDNÍ ODBORNÁ ŠKOLA MEDIÁLNÍ GRAFIKY A POLYGRAFIE RUMBURK

**Vážení kolegové,
rodiče, žáci
a všichni čtenáři
Bezevšeho,**

dostal jsem nabídku napsat úvodník do tohoto úspěšného školního časopisu. Je to tak trochu příznačné vzhledem k tomu, že končí nejen školní

rok, ale končím i já po třiceti čtyřech letech v této škole a po dvaceti pěti letech ve funkci ředitele. V lidském životě je to dlouhá doba, ale uteklo to jako voda. Ohlédnu-li se zpět, vybaví se mi mnoho mých kolegů, kteří se tu se mnou společně podíleli na rozvoji školy a bez nichž by náš „ústav“ nebyl tam, kde je v současnosti. Vybavuje se mi i celá plejáda našich úspěšných absolventů, se kterými se setkávám při návštěvách tiskáren, reklamních agentur a dalších polygrafických firem. Vždy se ke mně hlásí, chtějí slyšet nějaké novinky ze školy a rádi se pochlubí tím, jaké zastávají posty, jakých úspěchů dosáhli v pracovním i osobním životě. Je to ta nejlepší odměna pro nás, pro všechny pracovníky školy, minulé i současné. Je to i znamení, že se škola ubírá správným směrem, že již má „své jméno“, tradici i pev-

né místo ve vzdělávacím systému. Nechci tady vyjmenovávat, čeho jsme společně dosáhli (to snad oku nestranného pozorovatele neunikne), ale chtěl bych poděkovat všem kolegům za krásná léta prožitá na „naší Polygrafce“. I když vždy nebylo vše snadné a jednoznačné, vždy jsme dokázali najít společnou řeč a správnou cestu. Poděkování patří také všem žákům, i oni mají velkou zásluhu na tom, jak to ve škole vypadá, jak je vybavená, protože bez peněz, které jsme získali z jejich produktivní práce, by ten dnešní obraz školy byl mnohem chudší. Jeden ředitel odchází, jiný přijde. Tak je to normální. Chtěl bych vám všem popřát, aby se funkce ředitele ujal člověk, který to bude brát vážně, ale také s humorem, aby se škola dál rozvíjela a hlavně vzdělávala a vychovávala „mladou krev“ pro polygrafii. No a těm dnešním žákům, budoucím absolventům, bych chtěl popřát, aby u závěrečných a maturitních zkoušek dosáhli co nejlepších výsledků a stali se tak platnými členy té naší velké a rozvětvené polygrafické rodiny. No a na závěr snad už jen to, co říkali římskí konzulové na konci své řeči, kdy skládali účty za skončené volební období: „FECI, QUOD POTUI, FACIANT MELIORA POTENTES“ (Udělal jsem, co jsem mohl, ať učiní lépe, kdo může). Rád budu vzpomínat na krásných třicet čtyř let svého života na Polygrafce!

SVATOPLUK KUBEŠ

Ve 46. čísle BEZEVŠEHO mimo jiné najdete:

Fotografie od Lucky / 15

Příjímačky / 12

Na výstavě / 22

Příroda očima Davida / 14

Maturitní ples 4.S / 16

najdete nás: www.bezevseho.eu • pište nám: bezevseho@sosmgrp.cz

ZE ŽIVOTA INTRÁCKÉHO ΣΕ ΖΙΩΤΑ ΙΝΤΡΑΚΚΕΗΟ

LEDEN - ÚNOR 2015

● Paní vychovatelka Machová se v cílených rozhovorech se žáky věnovala v lednu tématu hledání cest – k úspěchu, k lásce, ke splnění

snů, v únoru pak závislosti na nelegálních drogách (důvody, příklady se špatným koncem...). Také se snažila motivovat žáky maturitního ročníku k odpovědné přípravě na maturitu.

● Ve skupině paní vychovatelky Trejtnarové se řešila škodlivost marihuany (zákon a společnost), se všemi žáky probírala časopis Bezevšeho, motivovala je k četbě (téma – oblíbená kniha) a rozebírala chystaný maturitní ples (oblečení, společenské chování...).

● Třetí skupina se s paní vychovatelkou Obergruberovou v lednu a v únoru bavila o odpovědném rodičovství a se čtvrtáky navíc o životních cílech a možnostech jejich naplnění.

● Cashflow – hru R. Kiosakiho zaměřenou na finanční gramotnost si zahrálo pod vedením paní B. Slané pět žáků a moc se u toho pobavili.

● Vyprávět strašidelné příběhy, prožít trochu strachu při plnění drobných úkolů v temných chodbách noční školy, vyhýbat se duchu mrtvého školníka – to vše bylo náplní Stezky odvahy, které se zúčastnilo 19 žáků.

● A jedno důležité materiálně na závěr – v lednu se povedlo obnovit nábytek na dvou dívčích pokojích.

-lo-

BESEDA S PANEM PABIÁNEM

V minulém pololetí proběhla pro žáky 3.A a 3.S dvouhodinová beseda s panem Pabiánem, jejímž hlavním tématem bylo užívání legálních a nelegálních drog. Na základě jejich zájmu a pozitivního ohlasu přijel v únoru pan Pabián na naši školu znovu. Tentokrát bylo hlavním tématem besedy pro třetáky rizikové sexuální chování. Pan Pabián jezdí přednášet na naši školu už několik let, proto pár informací o něm: Bydlí v Teplicích a zde pracuje v kulturní oblasti jako produkční umělecké agentury a Divadélka Uličník. Preventivní přednášky na různá témata (AIDS, drogy, sex, komunikace, vztahy, závislosti, atd...) vykonává již téměř 10 let na školách po celé ČR a oslovil okolo 90 000 studentů. Celý profil najdete na <http://prevence-pabian.blog.cz>.

Ohlasy studentů na přednášku

3.A: studenti napsali své názory formou krátkého anonymního dotazníku. Zde je několik ukázek:

● Přednáška se mi moc líbila a byla zajímavá, rád bych ještě její pokračování.

● Přednáška byla velmi poučná a také vtipná, ale je to vážné téma.

● Moc se mi to líbilo, pan Pabián pěkně vyprávěl, až jsem měl hrůzu z toho, jací lidé můžou být. Dvě hodiny byly málo, protože je to fakt moc pěkné a zajímavé a poučné.

● Dobrá přednáška, stejně záživná jako minule.

3.S: Studenti odpovídali na tři předem dané otázky od paní učitelky Šabatové. Tady jsou ukázky z jejich odpovědí:

1. Jak se ti líbila přednáška a proč?

● Přednáška se mi líbila, a to moc. Pan Pabián to měl všechno hezky připravené, pořádku u toho mluvil, měl v prezentaci i obrázky a byl také vtipný. A řekl i svůj názor, třeba na časopis Bravo.

● Přednáška byla opět moc pěkná, sice jsem nebrečela jako minule, ale rozhodně mě pan Pabián zaujal, jeho přednášky se mi líbí, protože umí upoutat celou třídu a ví, o čem mluví. Nemá to jen nastudované z knížek, ale jsou to jeho vlastní zážitky a pocity.

● Jsem ráda, že k nám pan Pabián přijel i podruhé. Jeho přednášky se mi opravdu líbí, dokáže to vše tak dobře podat, že se nad tím každý musí zamyslet. Vyvolalo to ve mně tolik pocitů. Někdy jsem se zasmála jeho vtipům a někdy se mi zase hrnuly slzy do očí, když nám pouštěl smutná videa, která byla pravdivá.

● ...pan Pabián totiž mluví velice příjemně, nemluví nijak odborně, takže mu každý skvěle rozumí a pochopí to, co říká.

● Jeho přednášky jsou nejlepší, kterých jsem se zúčastnil...

● Přednáška se mi líbila, protože dokázal podávat důležité informace s vtipem místo toho, aby dvě hodiny mluvil vážně a přitom půlka třídy usnula.

● Je dobré, že dělá takové přednášky na školách. Aspoň ostatní vidí, že věci jako drogy nebo AIDS nejsou žádná sranda, ale že to jsou vážné a smutné věci, co se bohužel dějí všude.

2. Dozvěděl/a ses něco nového? Je něco, co tě hodně zarazilo, překvapilo nebo pobavilo?

● Dozvěděl jsem se něco o AIDS a zarazili mě ti nemocní z toho dokumentu.

● Člověk se pořád dozvídá něco nového. Zarazily mě fotky z Ukrajiny, byly na nich dva domy, jeden pro chlapce a druhý pro dívky. Na dalších bylo vidět, jak žijí ve špině a že jich tam žije opravdu hodně. Je hrozné vidět děti takhle.

● Dozvěděl jsem se, že HIV ohrožuje život a že na tuto nemoc není lék a možná nikdy nebude. Překvapilo mě, že je tolik lidí, co se nechrání při sexu a tyto nemoci je moc nezajímají.

● Dozvěděl jsem se spousty nových věcí. Překvapilo mě, jak dokonale uměl vysvětlit psychiku holek a kluků.

● Určitě jako každý jsem se dozvěděla věci, které jsem nevěděla. Ale spíš mi potvrzoval věci, které jsem si třeba jen myslela a nechtěla si připustit, že to tak opravdu je. Vzhledem k tomu, co on sám zažil, umí to dobře předat nám ostatním. Jedna z věcí, co mě překvapila a pobavila, byl počet spermií ve včyku od pet lahve. Myslím si, že to nevěděl nikdo a pro každého to byla šokující novina.

3. Co bys vzkázal/a panu Pabiánovi? Máš nějaký dotaz?

● Chtěla bych mu vzkázat, že přednáška se mi moc líbila a chtěla bych spoustu takových.

● Vzkázala bych mu, aby v této práci pokračoval, protože přednášky jsou úžasné, člověka pobaví a hlavně si z toho většina něco odnese a vezme.

● Panu Pabiánovi bych chtěl poděkovat za skvělou přednášku. Přeju mu hodně štěstí v životě.

● Nevím, možná bych mu jen vzkázala, ať nepřestává přednášet pro školy, to by byla škoda. Aspoň si někteří uvědomí, co se ve světě děje a že mají být opatrní.

● Vzkázal bych mu, že jeho přednášky jsou poučné. a ať to dělá dál. Doufám, že u nás nebyl naposled.

● Panu Pabiánovi bych chtěl vzkázat, ať nepřestává v těchto přednáškách, protože takto se musí zamyslet každý a určitě i dost lidem pomůže.

● Je určitě těžké připravit si odlišnou prezentaci (a zvláště, když jsme pubertáci a většinou se při každé zmínce o sexu smějeme) a mluvit otevřeně o osklivých zkušenostech a poučovat děti v našem věku. Jsem rozhodně ráda, že jste nás zase navštívil a těším se na další setkání.

● Ať se ještě jednou staví, že to byla super přednáška.

● Asi že má můj obdiv. Je skvělé, co dělá.

-lo-

Kolegové, studenti, čtenáři,
život přináší veselá,
ale i smutné zprávy.

Dne 25. května 2015
se konalo poslední rozloučení
s panem Ing. Janem Sochůrkem,
prezidentem Svazu polygrafických
podnikatelů Praha.

Ing. Jan Sochůrek celý svůj život
pracoval v polygrafii a ve funkci
prezidenta svazu se zásadním
způsobem zasloužil o rozvoj
polygrafického školství a spolupráci
škol s výrobní sférou.
Je to velká a citelná ztráta jak v oblasti
profesní tak i zejména v rovině osobní.

Pane prezidente, děkujeme, budeme
vzpomínat a pokračovat ve Vaší práci!

SVATOPLUK KUBEŠ

Ing. Jan Sochůrek při jedné
z mnoha návštěv naší školy

Další z řady ocenění získalo Bezevšeho
v krajském kole 9. ročníku školních časopisů,
které proběhlo 24. 4. 2015 v DDM Teplice.
Přihlásilo se celkem 10 školních časopisů
a novin z Ústeckého kraje.

ANKETA

Rozhoduje se, zda vejde v platnost nový
zákon, že do osmnácti let budou káva
a energy drinky zakázané. Napadlo mě ze-
ptat se spolužáků, jaký na to mají názor.

- 1) Piješ kávu nebo energy drinky?
(Pokud ne, otázka číslo 3 se tě netýká.)
- 2) Jaký máš názor na zákon o zákazu kávy
a energy drinků do osmnácti let?
- 3) Dodržoval/a bys ho?
- 4) Co myslíš, že vedlo politiky, aby to zakázali?
- 5) Pokud jedno z toho piješ, jak často?

VALÉRIE ČECHOVÁ, 2.S

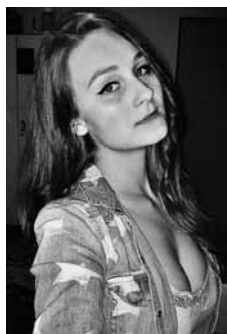
- 1) Občas kafe, ale jen
málokdy, spíš když
mám chuť. To samé
energy drinky.
- 2) Zákon, který se
stejně nebude dodr-
žovat.
- 3) Nejspíš ne, i když
bych asi měla.
- 4) Tak to netuším,

protože právě na prodeji energy drinků ob-
chodníci velmi vydělávají a škodí to zdraví.
5) Maximálně jednou do měsíce, jinak ne.

PAVLA VACKOVÁ, 2.S

- 1) Piju oboje, ale víc
kafe.
- 2) Podle mě je to bl-
bost. Vždy se najde
způsob, jak se k tomu
nápoji dostat, stej-
ně jako k alkoholu
nebo cigaretám. Na-
víc si myslím, že pro-
dáváče by nebylo kontrolovat pořád občan-
ky (smích), zvlášť když se to tak hodně kupuje.
- 3) Nedodržovala bych to, zase tak často to ne-
piju, takže nemám důvod přestat pít energy
drinky.
- 4) Myslím, že lidi k tomu vedl případ mladého
kluka, který se málem „předávkoval“.
- 5) Tak abych se přiznala, kafe si dávám každý
den odpoledne a energy drink jen, když na něj
mám chuť, což je tak jednou za 14 dní.

ELIŠKA MORAVCOVÁ, 3.S

- 1) Kafe vůbec nepiju,
nechutná mi. A ener-
gy drink taky, nemě-
la jsem ho nejím 4-5
let.
- 2) Já si myslím, že je
to nesmyslné, pod-
le mě to nic nedělá.
Ovšem mé osobě by
to nevadilo.

- 4) Netuším.
- 5) Jak jsem říkala, ani jedno nepiji.

ZAKÁZAT KÁVU?

ŠIMON POLÁČEK, 2.S

- 1) Ano oboje.
- 2) Než se česká vláda
rozhodne, co se smí
a co ne, tak mi osm-
nácť už dávno bude.
- 3) To bych nejraději
nezmiňoval. (smích)
- 4) Zřejmě nežádoucí
účinky kofeinových
výrobků a jejich dopad na lidské zdraví.
- 5) Asi tak dvakrát týdně.

PETR ČERNÝ, 3.A

- 1) Piju.
- 2) Neřeším to, osm-
nácť mi bylo.
- 3) Ani náhodou.
- 4) Moc cukru a ji-
ných látek.
- 5) Moc často ne.

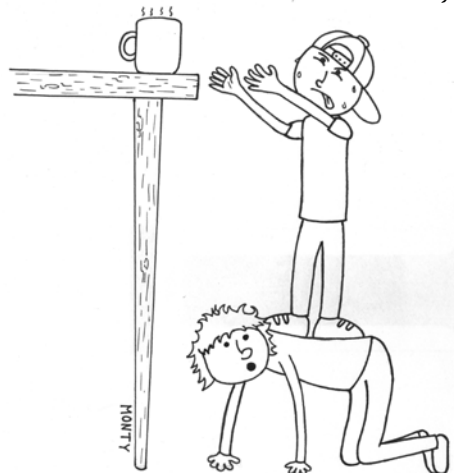
BARBORA ŠUDOVÁ, 2.P

- 1) Piju kafe a stejně
tak i energy drinky.
- 2) Myslím si, že po-
kud se návrh uzáko-
ní, stejně si nezleti-
lí najdou svojí cestu
k těmto nápojům.
Podle mě je to marná
snaha.
- 3) Rozhodně bych
nedodržovala.
- 4) Určitě se opět někdo nahoře nudil, a tak za-
čal moc přemýšlet nad tím, jak jsou tyto nápoje
škodlivé.
- 5) Kafe piju klidně i několikrát do týdne.
S energy drinkem se tolik nekamarádím, jen
občasné.

*Můj názor na tento zákaz je takový, že mi to
přijde zbytečné. Neuhlídalo by se to asi jako
alkohol a cigarety. Ovšem jsem zastánce toho
názoru, že všeho moc škodí. Také piju kafe
i energy nápoje, ale nikdy to nepřeháním. Na-
víc to není nejlevnější.*

-Shady-

Na Polygrafce není nikdo, kdo by našeho Oldu neznal. Je všude vidět i slyšet a svou vizáží byste ho tipovali spíše na pracovníka školy. Z čeho už si několik měsíců dělá legraci je, že z Polygrafky neodejde a bude dělat pomocníka panu Fochtovi. Je to jeden z těch, kteří tuto školu milují. Polygrafka a Olda, tyto pojmy k sobě neodmyslitelně patří. A je víc než zvláštní, že už to tak nebude. Milí čtenáři, neplačte, my se ho stejně asi jen tak nezbavíme.

OLDA, NEKORUNOVANÝ KRÁL POLYGRAFKY

Ráda bych Vám o Oldovi něco málo sdělila. Namísto rozhovoru jsem se totiž rozhodla Vám ho popsat tak, jak ho vidím já. Když jsem se zamýšlela nad tím, na co se ho vyptat, napadla mě jedna naprosto jasná otázka: „Jak to sakra dělá?“

Jak to dělá, že na tom nejchmurnějším obličejí vykouzlí úsměv? Bylo by to, jako prozradit v čem spočívá kouzelníkův trik, a to by potom už nebylo ono. Nebyl by to Olda s touto záhadou. Já sama si myslím, že to má prostě a jednoduše v sobě a jiné vysvětlení pro to není. Kdyby si Olda nemotal řetěz okolo krku s poklicí od auta jen proto, aby tím někoho pobavil, nebyl by to on. Ví, že spouště z Vás tím občas leze na nervy, sama mám pro snášení Oldy hranici. Jakmile ji překročí, dávám mu to značně najevo. Ale u Oldy všechny ty jeho hlouposti беру jinak, a to už proto, že vím, že to myslí jen a jen dobře. Což je někdy to nejotrávnější.

Snažím se řídit tím, že bychom měli mít rádi lidi takové, jací jsou. Přiznám se, že když jsem byla v prváku, tak jsem ho moc ráda neměla. Většinu jeho vtípků jsem si totiž brala osobně, myslela jsem si totiž, že to dělá schválně a jde mu jen o to mě naštvat. Postupem času mi ale došlo, že to tak není, že se opravdu jen snaží dělat legraci a přivést do celé školy úplně jinou atmosféru. Rok na to začaly Oldovy pravidelné návštěvy intru, většinou jsme ho ani ne po hodině vyháněli. Teď už je u nás, jak se říká, „pečený vařený“, „jako doma“ a tak dále. S tímhle klukem se nikdy nenudíte, a to ať si s ním čtete pohádku O třech prasátkách nebo točíte parodii na Pomádu. Obvykle napochoduje na intru hned po škole, celou tou dlouhou chodbou se nese dusot jeho bot, pak rozrazí dveře, otevře náruč a zařve: „Ahooj!“ nebo „Nazdáár!“ A když už vidím tohle, mohla jsem mít jakkoliv špatný den, musím se začít smát. Od Oldy jsem dostala spousty milých i nemilých přezdívek, stejně tak jako on ode mě.

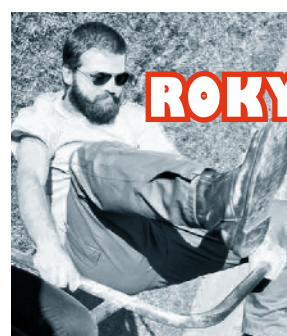
Mezi jednu z jeho dobrých vlastností patří to, že se vždycky zeptá: „Jak v té zatracené škole bylo?“ a i když s vámi třeba tak úplně nesouhlasí, ukáže vám, že za vámi stojí. Pak si spolu dáme třeba kávu, ještě trochu podrbeme naše spolužáky a vyrážíme na cestu plnou dobrodružství. A je to cesta například jen ke Zlatému drakovi a zpět. Nebo jdeme do železářství do Ratia pro různé matičky, podložky, šrouby a podobně. Nedávno jsme se jako opice věšeli na dětských prolézačkách. Zkrátka a dobře, s tímhle člověkem je každý den jako zastávka v čase našeho dětství.

Kolikrát musím dělat něco do školy, učit se nebo chci dělat něco užitečného, klidnějšího. A on mě vytáhne ven nebo jen přemluví k nějaké hlouposti a den uteče jako nic. Někdy mu to třeba i vyčítám, ale pak si uvědomím, že si tak užívám období na škole. Po takovém týdnu obvykle přijedu domů, na chvilku si od něj odpočinu a už večer, nanejvýš druhý den ráno od něj mám několik zpráv. Probíráme ledacos, probíráme spoustu věcí pořád dokola. Někdy si říkám, kde na to bere ten čas.

Olda by se rozdal, Olda si na každého najde chvilku jako král na své poddané. Faktem ale je, že on je jedním z nás, a to my z něj děláme krále.

-Layly-

ČTYŘI ROKY V

Rok se s rokem sešel a k tématu, o kterém nyní budu psát, se jako název nejlépe hodí část textu z písničky

Tomáše Kluse. Navíc, jedná se pravděpodobně i o můj poslední příspěvek do časopisu, tak proč tam to sprosté slovíčko nedat! Jak už správně tušíte, čtyři roky mého studia na Polygrafce utekly jako voda a i já opouštím za chvíli naši školičku, tudíž i redakci Bezevšeho. Člověk se pořádně dvakrát třikrát nadechne a hoplá, čas mu propluje mezi prsty a stojí na konci jedné velké etapy v životě. Vzpomínám si, jako by to bylo včera, kdy jsem společně s dalšími zelenáči čekal u tří laviček před naší školou. Když jsem šel poprvé zaplatit obědy a paní Hamprechtová si myslela, že jsem dodavatel a dovezl jsem maso do jídelny. Když mi vykala půlka žactva i učitelstva, jejichž jména jsme neznali a dlouho se je učili. Když jsme bloudili chodbami a hledali správné učebny. Chodby byly tenkrát plné trámů a prken z rozebíraných dřevěných konstruktů, kterými byli chodby zastavěné. Chodby i zbytek školy se za léta změnil k nepoznání. Avšak i v novém kabátě zůstala pořád oblečena ta stará dobrá škola s úžasnými mezilidskými vztahy, výbornými učiteli, dobrými kamarády a vším, co se mi „polygrafáckou červení“ zapsalo do srdce. Ne každé dny byly růžové... he he (smích autora)... některé dny nebyly ani černobílé, ale i to k životu patří a vždy nemůže být všechno dobré. Teď si, čtenáři, nemyslete, že tento článek, který je hlavně pozitivní a ukazuje školu jen v tom nejlepším, píšu z donucení s pistolí u hlavy. „Když to nenapišeš, neodmaturuješ!“ Tak toto mi řečeno nebylo, v textu jsem vysypal valník citů a vše píšu od srdce a jak to cítím. Věřím, že podobně jako já to máte i vy všichni. Že milujete naši školu a vše, co k ní patří. Na závěr bych chtěl poděkovat budoucí škole, že mi hezky ty čtyři roky chránila zadek (nechci přesahovat počet sprostých slov) před zimou a horkem. Učitelům za získání nových informací a poznání nových fajn lidí a kamarádům za řekl bych nadmíru užité roky. Všem bych chtěl popřát hodně štěstí v osobním i studijním životě, zdraví, hodně nových zážitků a ať všichni úspěšně dokončí své vzdělání.

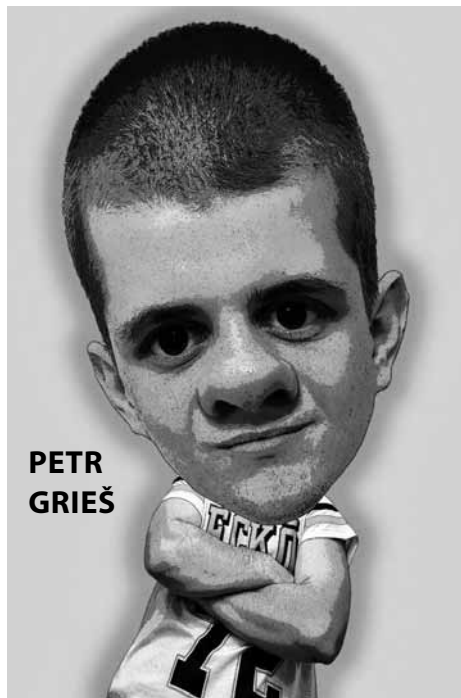
KUK?! Vy to ještě čtete? Tak to je paráda! Na úplný závěr bych chtěl popřát co nejvíce štěstíčka... mno zdravíčka asi ne... našemu školnímu časopisu BEZEVŠEHO! Prál bych mu plnou redakci úžasných pisatelů, kreslířů, instalatérů... ehm teda prostě hodně moc členů, kteří budou plnit stránky tím nejlepším obsahem. Aby nadále zůstal tím nejlepším časopisem středních škol, protože on na to má! A aby se jeho sláva šířila dál a dál a já jednou viděl, jak se kolega v práci na druhém konci republiky vesele usmívá nad časopisem BEZEVŠEHO.

-MONTY-

ANKETA

JAK JSOU NA TOM NAŠI MATURANTI

Jako každý rok se našich čtvrtáků ptáme, jak se cítí před maturitou, co se jim honí hlavou a jestli se připravují. Tento rok jsem jim podobné otázky měla pokládat já. A jelikož se s nimi dobře znám, byla jsem za úkol ráda.

**PETR
GRIES**

1. V tuto chvíli se na maturitu moc nepřípravuji, jelikož jsem se na ni připravoval po celou dobu tady. Tento obor mě zajímá, a tak to jde, dalo by se říct, samo. Ve svém volném čase se spíš snažím užívat si poslední chvíli s kamarády v Rumburku.
2. Myslím, že je to jedna z nejlepších cest, kterou jsem si mohl zvolit. Jsem za své rozhodnutí rád.
3. Maturity se nebojím, protože vím, jak se odreagovat a přestat na ni myslet.

**JOSEF
KARFÍK**

1. Jak se připravuješ na maturitu?
2. Myslíš, že na to jdeš správně?
3. Jaké máš z maturity obavy, bojíš se?

1. Na maturitu jsem se začal učit postupně zhruba od začátku roku. Intenzivněji jsem s tím začal před dvěma měsíci, pořád si ale nejsem ve všem úplně jistý, tak na tom ještě zapracuji.
2. Snažil jsem se učení si rozložit tak, aby mě nakonec nezklamaly nervy. Mám ale samozřejmě výhodu v tom, že jsem se průběžně učil už od prváku.
3. Nejvíc se nejspíš bojím písemné části maturity, jinak si myslím, že bych to mohl zvládnout.

**HONZA
OLIVA**

1. Nejprve jsem si vypracoval všechny maturitní otázky, dal jsem si slovíčka do peněženky a začal jsem se snažit i v hodinách.
2. Myslím si, že k tomu, abych to zvládl, to stačí. Ale kdybych se snažil víc, nebál bych se tolik maturity. Ale jsem rád i za to, co proto dělám, protože vidím, jak na to ostatní kašlou. A to už nám maturita klepe na vrátka.
3. Bojím se didaktického testu, protože namísto člověka, který by mohl přivřít oko, ho opravuje stroj.

**JAKUB
JIŘÍK**

1. Na maturitu se připravuju docela pravidelně. Po maturitě se snažím každý den na něco podívat.
2. Určitě se můžu připravovat déle, ale to na mě přijde, až budu ve stresu.
3. Nejvíce se bojím literatury, i když mám všechno přečteno.

**LENKA
BENDOVÁ**

1. Teď se učivu snažím věnovat přibližně dvě až tři hodiny denně, ale připravuji se od začátku školního roku. Dočetla jsem pár knih, které mi zbývalo přečíst, zkouším si didaktické testy... Také si většinu textu přepisuji, hlavně u technologie. Tímto způsobem si to totiž zapamatuji nejlépe, tak snad se mi to vyplatí i u maturity.
2. Snad ano, ale myslím si, že je spousta jiných možností, jak se lépe naučit. Jestli to byla správná volba přípravy, to se teprve uvidí.
3. Obavy mám a nejsou zrovna malé. Nejvíce se bojím toho, že budu v takovém stresu, že mi „vypne mozek“ těsně před maturitou.

Chtěla bych našim maturantům popřát hodně štěstí a pevné nervy. Děkuji jim za jejich odpovědi, možná s maturitou budu bojovat podobnými způsoby jako oni.

-Layly-

JAK VZNIKLA POLYGRAFKA

**Z vyprávění
pamětníka,
jednoho ze tří prvních mistrů
odborného výcviku,
pana Vladislava Chocholína.**

Naše škola se původně jmenovala Střední odborné učiliště polygrafické a vznikla na půdě státního podniku Severografie, což byl velký podnik, který měl mnoho závodů (v Ústí nad Labem, v Liberci, v Děčíně...). Učni pro Severografii se učili na mnoha různých místech republiky – v Boleticích, v Praze atd., a proto se vedení Severografie rozhodlo založit vlastní školu.

První polygrafičtí učni se začali na svou budoucí profesi připravovat v září 1979, a to v učňovské škole (budova naší školy), kde se učilo mnoho jiných oborů – prodavači...

K dispozici dostali jednu třídu v posledním patře budovy. Školu tehdy ještě řídil stávající ředitel a vedení Severografie pověřilo svého pracovníka, pana Kodydka, aby přijal funkci budoucího ředitele nově vznikající polygrafické školy. Ten oslovil další tři zaměstnance závodu ve Velkém Šenově – V. Chocholína, K. Heinricha, B. Čunáta. Ti se stali prvními mistry odborného výcviku. Všichni jezdili na dva dny v týdnu do Rumburku, aby naučili budoucí maturanty oboru tiskař na polygrafických strojích se specializací oset nebo knihtisk základům řemesla. Pra-

xe vypadala opravdu zajímavě: V jednom rohu třídy se sedm chlapců učilo zacházet s ručním lisem pod vedením pana Heinricha, v druhém rohu té stejné třídy dalších sedm chlapců „sázelo písmenka“ s panem Chocholínem a ve třetím rohu se posledních sedm pokoušelo proniknout do tajů montáže a přípravy na oset s panem Čunátem.

Po dvou dnech praxe mělo těchto 21 prvních polygrafických učňů teoretické vyučování. Učili je učitelé stávající učňovské školy a také externí učitelé odborných předmětů ze Severografie – pan Zemler, pan Vejvoda...

V září 1981 už polygrafická škola začala fungovat oficiálně. Budovaly se sazárny, knihtisk a další dílny pro grafiky a osetové tiskaře ve Velkém Šenově.

-lo-

**První maturanti
v oboru tiskař
na polygrafických
strojích
ve školním roce
1982 - 1983**

Grafici a tiskaři při praktické části maturitní zkoušky - 11. až 14. května 2015

SBĚRATELSTVÍ - vášně i poučení

Foto: L. Uhrová

K napsání následujících řádků mě inspirovala anketa v minulém Bezevšeho, která se věnovala sbírání a sběratelství. I já patřím k těm „potrefeným“, co něco v životě sbírali a sbírají.

Jako každé malé dítě jsem sbíral kdeco. Poštovní známky, zápalkové nálepky, „angličáky“, obaly od žvýkaček, čokolád, fotografie Vinnetoua, plastické modely letadel a bojové techniky, v pozdějším věku hokejové kartičky. Avšak jediná záliba mi vydržela od dětství dodnes. Jsou to pohlednice. Tato malá umělecká dílka mě vždy fascinovala, a to jak svými námety, tak i způsobem zpracování.

Ve sbírce nemůže chybět náš zámek (kol. 1910)

Zpočátku jsem sbíral všechny pohlednice. Když jsem jimi však po několika letech naplnil skříň, uvědomil jsem si, že tohle není to pravé ořechové. K čemu mi budou tuny pohlednic, když si je během života nestačím prohlédnout, natožpak si něco zjistit o objektech na nich zobrazených. Postupným výběrem jsem se dopracoval k jedinému tématu sbírky, tím jsou hrady, zámky a tvrze v ČR.

Asi by vás nenapadlo, že jsme, co se týče těchto památek, velmi bohatou zemí. Na našem území se jich nachází asi 3 500. Sbíráni pohlednic s touto tematikou je proto běh na dlouhý trati. Sběratelé zabývající se hrady a zámky nehledí ani tak na celkové množství pohlednic, jako na počet různých objektů a neobvyklé záběry fotografa. Pro mě nemá smysl mít ve sbírce padesátkrát podobný pohled na zámek Hluboká, ale velmi si cením toho, že mám více než 1100 různých objektů. V tomto ohledu patří moje sbírka mezi nejlepší v naší zemi. Zajímavé také je, jak se za zhruba sto let některé stavby proměnily. Pohlednice jsou proto také dokumentárním pramenem a jejich sbírání má význam nejenom pro sběratele, ale i z hlediska společenskohistorického.

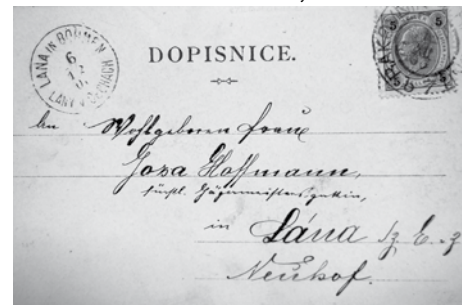
A proč vám to všechno píšu? Každé sbírání, pokud ho člověk myslí vážně, se stane vášní. Ta radost, když seženete nějaký zvláštní, neobvyčejný nebo výjimečný kousek do sbírky, je nepopsatelná. A mimoto vás každé sbírání rozvíjí a obohacuje. Já jsem díky sbírání pohlednic s hrady a zámky značně rozšířil svou knihovnu. Přece nebudu do krabic a alb pouze zasouvat nové přírůstky, aniž bych si zjistil, co vlastně na těch obrázcích je. Odtud už byl jen krůček k další vášni. Již léta s manželkou navštěvujeme ta místa z pohlednic a rozvíjíme tak i svou tělesnou kondici. Nedivím se Máchovi, že rád navštěvoval staré zříceniny. Ony totiž bývají na odlehlých místech v přírodě, kde téměř nepotkáte živáčka. Romantický prožitek je tak zaručen.

Věřím, že po přečtení těchto řádků se mezi vámi najdou nadšenci sběratelé, kteří se s námi podělí o svou radost ze sbírání a představí nám svoji zajímavou, nevšední nebo unikátní sbírku.

Jiří Uher

VÍTE, ŽE... předchůdcem pohlednic byly tzv. veduty, což byly grafické tisky s motivy měst a krajiny? Objevovaly se od renesance, kdy bohatší společenské vrstvy začaly více cestovat a chtěly si dovězt z cest něco na památku.

Pohlednice se vyvinuly z korespondenčního listku, který byl v Rakousku-Uhersku zaveden v roce 1869. Ten měl z jedné strany prostor na adresu a předtištěnou známku a na druhou stranu se psala krátká sdělení. Pak někoho napadlo umístit sem obrázek. Obrázky postupně zabraly téměř celou plochu a na světě byla pohlednice, které sběratelé říkají dlouhá adresa.

Adresní část nejstarších pohlednic, naši předkové psali krasopisně

Od roku 1905 se začala měnit adresní strana, až se ustálil dnešní vzhled, kdy zhruba polovina plochy je určena pro adresu a druhá půlka pro sdělení. Opacnou stranu pak tvoří pouze obrazová část.

Zajímavé jsou také techniky používané v tisku. Zlatý věk pohlednic by se dal zhruba vymezit lety 1890 až 1920, tehdy se užívalo litografického tisku, světlotisku, kolorování, vznikaly reliéfní pohlednice atd. Určitý úpadek nastal od 20. let minulého století, kdy se produkovaly fotopohlednice. Rozvoj nastává opět po druhé světové válce, bohužel ne u nás, my jsme si na kvalitní pohlednice museli počkat až po pádu komunismu. Dnes u nás ale vznikají pohlednice, které snesou veškerá srovnání se západní produkcí.

V moderní době mobilních telefonů a počítačů se zdálo, že pohlednice postupně zaniknou, ale naštěstí se tak nestalo, za což mohou především turisté, kteří si chtějí ze zajímavých míst odnést památku nebo udělat radost svým blízkým. Jedno z našich nejlepších vydavatelství pohlednic Baron Prášil vydalo za necelých dvacet let existence přes 8 500 druhů zeměpisných pohlednic. A tak máme naštěstí stále co sbírat.

Jiří Uher

Ve své době byly velmi oblíbené litografické pohlednice P. Körbra (kol. 1900)

Kdo jsem dnes aneb život po POLYGRAFCE

Dobrý den polygrafáci, v příštích několika vydání Bezevšeho se vám představí bývalí studenti Polygrafky. Někteří jsou ze školy jen pár let, někteří už nějakou řádku let a díky tomu si v článcích přečtete různé názory a zkušenosti. Díky těmto článkům si můžete představit, kolik lidí stále v oboru dělá, a také načerpat zkušenosti do budoucnosti na Polygrafce. Doufám, že se vám články budou dobře číst a z každého si něco vezmete.

Drahoslava Pavlíková / 2009 - 2013

Zdravím všechny polygrafáky, jsem Yume-Ookami a Polygrafku jsem zdárně ukončila v roce 2013, studovala jsem Reprodukční grafiku pro média.

Po škole jsem měla obrovské ambice, že chci na vysokou školu. Ale v podstatě to byl jen hloupý hec, abych svému otci dokázala, že nejsem tak marná. Je faktem, že jsem se na školu dostala a to na UJEP v Ústí nad Labem, fakulta Pedagogika a obor Výtvarná výchova. Myslela jsem si, že hrát si a malovat mě bude bavit. Vcelku brzy jsem ale zjistila, že to byl omyl. Tento obor mi přišel spíš pro snílky a ač se to nemusí některým zdát, já jsem člověk pevně stojící na zemi. Musím ale uznat, že bydlení na privátě a dvanáct hodin ve škole několik dní za sebou mi dost dalo. Mohla bych říct, že jsem zase o kousek vyrostla a také jsem zjistila, co dokážu a co ne. Třeba nedokážu obětovat svůj volný čas, spánek... Rozhodně má studentský život na vysoké škole něco do sebe, hlavně pokud jste na koleji a chodíte do školy s promile jako moji spolužáci. Ti si to užili zase z jiného úhlu než já, která chodila domů, dělala projekty, uklízela, starala se o ježky...)

Studium jsem před skončením druhého semestru opustila, ačkoliv bych zkoušky udělala. Prostě jsem se jednou zvedla, řekla si, že mě to nebaví, druhý den se odstěhovala, odepsala a odjela domů. Za dva dny jsem si našla svou první práci a to jako prodavačka v sex shopu.

Usmíváte se? To je dobře. Těm, co mě znají, se zvedají koutky a souhlasně pokývují: „To je celá Yume.“ Tato práce mě bavila, kontakt s lidmi, který je oproti jiným povoláním dost osobní. Bavilo mě se o produktech učit a vědět jak zákazníkovi dobře poradit. V tomto obchodě je výhodou, že lidé jsou příjemní a chtějí od Vás poradit. A já byla ráda, když odcházeli s úsměvem a poděkováním. A ještě lepší bylo, když se vraceli. Nevýhodou této práce byla dvanáctihodinová směna, která se mi zdála zbytečná protože tolik zákazníků nechodilo.

Pak se mi naskytla možnost lepšího místa, které se blížilo mému pracovnímu snu. Nastoupila jsem na místo referenta marketingu v Centru Babylon v Liberci. Mou pracovní náplní byla grafika pro celý Babylon. Jenže práce bylo jak pro tři grafiky a já si nesedla s vedoucí. Za měsíc jsem odešla sama, protože její vedení se mi nelíbilo. Chvilí jsem pak byla nahlášená na pracovním úřadě. Nejdřív jsem si našla brigádu v Praze, pomáhala jsem s přípravou CEPA EXPO, předělávala jsem tiskoviny a některé i tiskla. Měla jsem skvělého šéfa nad sebou a teď jsme přáteli. Byla to skvělá zkušenost a pokud bych nebyla v práci, šla bych do toho znovu!

Čirou náhodou se mi táta zmínil, že v reklamce v Bolešlavi hledají člověka do svého kolektivu. Po Novém roce jsem nastoupila a teď tam jsem měsíc. I za tak krátkou dobu

mohu říct, že mě to baví, zastávám pozici referent výroby. Grafika se mi po Babylonu zprotivila a tak jsem ráda, že jsem ten, kdo návrhy vyrobí. Časem bych se měla zaučit ve ztmavování skel u aut a polepy fóliemi, na což se těším. Možná budu mít i víc školení a to jsem vždy chtěla – dál se rozvíjet. Práci si nenosím domů ani v hlavě, a to je přesně to, k čemu jsem se chtěla dostat. Náš kolektiv je přátelský a jsem i doma. To všechno byla má kritéria pro dobrou práci. Jsem ráda, že v této pozici nemusím řešit, jestli mám tetování nebo modré vlasy a tak...

Rozhodně už bych se do školy nechtěla vracet. Nechci říct, že je to ztráta času, jen to dnes pro mě nevidím jako přínos. Mám už jiný život i cíle. Pokud bych ale skončila na střední zase bych šla někam dál, ale tentokrát bych se hodně zaměřila na to, aby mě škola bavila.

Polygrafka mě pár věcí určitě naučila, i když jsem na školu šla už se zkušenostmi. Nejvíce jsem vděčná za to, že mě naučila práci s nástrojem pero, ke kterému jsem měla odvěky odpor. Ano, trochu nadsázky a víry v samu sebe. Rozhodně by se ale škola měla zaměřit na práci s programem Corel Draw, který je odsunut na druhou kolej, ale ve třech reklamkách, kterými jsem prošla, jej používali a já koukala jako puk. Snadnou práci v něm dokážu udělat, ale složitější grafika je pro mě už říše Alenky. Nemluvě o tom, že má zcela jiné ovládací prvky, se kterými se peru, vztekám se a házím myš z okna.

Jestli je má práce mou vysněnou? Nevím, ačkoliv jsem bývala dost ambiciózní, vždy jsem říkala, že jsem raději zaměstnanec než zaměstnavatel. Byla bych šilený šéf! Co vím, je, že mě ta práce baví, a jelikož je dost různorodá a je i v terénu, myslím, že mě neomrzí.

Mou radou pro mladá polygrafáčka, která budou vypuštěna do dospělého života pracujících, zní: nenechte se odradit nezájmem zaměstnavatelů nebo nepodařeným pohovorem. Ale také ze sebe nedělejte jateční zvíře a usilujte o své

požadavky. Všechno má své meze, jste mladí a práci si ještě můžete vybírat. Dobře si rozmyslete, co jste ochotni v zaměstnání podstoupit a kde je vaše mez. Dejte si pozor na lidi, kteří se vám zdráhají dát smlouvu a vše si pořádně pročtete! Dnes je to s lidmi mizerné, důvěřuj ale prověřuj! A mé plány do budoucna? Chtěla bych si založit živnost a podle toho, jak moc se na trhu uchytím, uvidím, jak to se mnou bude v reklamce. Ráda bych zvládala oboje najednou. Mám pár vysněných polygrafických zařízení, které v obýváku prostě musím mít!

Adéla Višková / 2009 - 2013

Ahoj, jmenuji se Adéla Višková, studium na Polygrafce jsem ukončila v roce 2013 a studovala jsem obor Polygrafie.

Po škole jsem šla studovat a v průběhu školy jsem si našla brigády. A proč studium? Protože se v životě ještě napracuji dost. Studuji třetí (poslední) ročník ve Varnsdorfu na VOŠ a SŠ, obor Veřejnosprávní činnosti.

Od června 2013 do září 2014 jsem měla brigádu ve velké trafice, pracovala jsem jako prodavačka. Práce mě velmi bavila, naučila jsem se komunikovat s lidmi a přestala jsem být stydlivá. V únoru 2014 jsem nastoupila na pětiměsíční povinnou praxi, kterou nám zařídila škola - na Městský úřad v Novém Boru, Odbor dopravy, a v květnu 2014 jsem si k tomu všemu přidala ještě další brigádu za barem na diskotéce. Vše mě bavilo, ale minulý rok v září jsem si uvědomila, že je toho na mě strašně moc, chtěla jsem se věnovat škole, neměla jsem čas sama na sebe a trafiku jsem bohužel opustila.

V současné době chodím cca 2 víkendy do městské brigádníčky za výše zmíněný bar. Práce mě velmi baví, jelikož jsem s lidmi, všichni mě tady u nás znají a je tam legrace. A co mě nebaví? Když přijde někdo pod obraz zpívat, vylévá mi pití na bar a neumí klepat popel od cigaret do popelníku. Nebo když pozoruji ty lidi, jak se chovají, občas se tam fakt dost pobavím!

Doufám, že dodělám VOŠku a do další školy mě už nikdo (doufám, že nikdy) nedostane. Už je toho moc.

Kdo jsem dnes aneb život po POLYGRAFCE

Za největší přínos bych označila to, že jsem si vyzkoušela (vlastně ještě zkouším) jaké to je pracovat i studovat zároveň. Nic snadného a přála bych úplně všem, aby si to vyzkoušeli. Pracovala jsem/pracuji s lidmi a to by mě v budoucnu určitě bavilo, i když jsou někteří lidé opravdu... (každého určitě napadne, co mám na mysli).

Pokud máte po střední škole možnost pokračovat dál na vysokou nebo na vyšší odbornou školu, tak rozhodně pokračujte!

Určitě bych ráda postoupila někam výše a pevně doufám, že se mi to jednou podaří... ale vše chce čas, takže vůbec nespěchám

Tomáš Prokůpek / 2009 - 2014

Jmenuji se Tomáš Prokůpek a v sošce jsem skončil v roce 2014. Nejdřív jsem studoval polygrafa s maturitou a poté jsem si ještě rok přidal grafika s výučním listem.

Po škole jsem si vybral práci, už se mi dál nechtělo studovat a navíc jsem věděl, že bych se nedokázal učit na zkouškové na vysoké, už tak pro mě bylo těžké se přinutit na maturu. Je ale pravda, že jsem se pokusil z donucení dostat na UJEP v Ústí a to na pedagoga angličtiny, kde jsem ale v druhém kole vypadl kvůli literatuře.

Škola mě na práci připravila, ale i nepřipravila. Polygrafka mě připravila na to nejnужnější, na to základní. Jelikož jsem pracoval v grafické firmě, vím, že se nejde naučit vše. Určitě vás nenaučí, jak udělat reklamu na autobus nebo na billboard. Což je škoda, ale když je člověk šikovný a chce být grafikem, tak by pro něj mělo být samozřejmostí se to naučit v praxi.

Prozatím jsem pracoval jenom na jednom místě, a to v jedné grafické firmě v Liberci. Ovšem moc dlouho jsem tam nevydržel, ukázalo se, že šéf nás chtěl jen na dotace a jakmile je dostal, začal se chovat velmi arogantně a vymýšlel si na nás spousty až absurdních pravidel. Když se to všechno spojilo, oba jsme se rozhodli odejít. I když je pravda, že jsem se tam dost naučil a měl jsem i úspěchy. Můj největší bylo Pfk pro politickou stranu, ze kterého byli tak nadšení, že ho poslali osobně prezidentovi.

Nedokážu si představit, že bych ještě studoval. Raději bych se dostal na nějaké příjemné pracovní místo, kde bude mnohem lepší kolektiv a kde bych se toho mohl přiučit ještě víc.

Největší přínos pro mě byla praxe, jak na škole tak v práci. Teoretická studia jsou pro mě naprosto absurdní, jako kdybych se chtěl naučit ří-

dit pomocí knížky. Člověk se nejlíp a nejrychleji naučí něco, když si to sám ohmatá. Je pravda, že školní praxe není úplně dostačující, ale připraví a vytvoří základnu, na kterou se pak pomocí pracovní praxe dá stavět.

Když jsem byl ještě v práci, i přes příšerné podmínky a vedení jsem měl svoji práci opravdu rád. Přes všechno dojíždění, nervování, nadávání byla samotná práce to, co jsem si přál.

Moje rada pro lidi, co hledají práci, je nespolehat na ostatní, že vám najdou práci. Ten nejlepší na hledání jste vy sami. Pracovní úřad vám sice řekne, že vám pomůže s hledáním, ale to by se člověk mohl načekat. Nejlepší je podívat se, jestli třeba pracovní úřad nemá v éteru nějaký projekt, který by mohl zaujmout zaměstnavatele. Pořádně si připravit životopis a připravit se dopředu, když vás přijmou na pohovor. Napoprvé to nejspíš nevyjde, ale po první zkušenosti se pak lehce dopilují nedostatky. Ale to hlavní je trpělivost, protože většina zaměstnavatelů si představuje, že ví vše nejlépe a taky vám nemusí ani odpovědět.

Určitě bych chtěl být jednou grafikem, hlavním grafikem, i když to se mi vlastně už víceméně vyplnilo, je to cíl, ke kterému chci směřovat. Grafická mě baví a jde mi, jen musím mít člověk to štěstí, aby někde dokázal zakotvit.

Dominika Skubová / 2007 - 2011

Mé jméno je Dominika Skubová, je mi třídvalet let a stále bydlím v Novém Boru. Na Polygrafce jsem studovala čtyřletý obor Reprodukční grafik pro média, který jsem ukončila před čtyřmi lety. Ten čas ale letí...

Chtěla jsem dál studovat, ale grafika už mě úplně tak nelákala, chtěla jsem poznat a naučit se i něco jiného, nového. Proto jsem se vydala zdánlivě jiným směrem a šla studovat na Technickou univerzitu v Liberci, obor Geografie – Aplikovaná geografie. Proč zrovna geografie, mnoho lidí mi tuto otázku položilo a já nikdy nemohla najít jasnou odpověď. Na základní škole patřil zeměpis mezi mé nejoblíbenější předměty a nejspíš mi ty čtyři roky na střední chyběl a chtěla jsem si své znalosti oživit a zdokonalit. Podařilo se, získala jsem nejen skvělé znalosti a nové zkušenosti, ale také spoustu dobrých kamarádů, kontaktů a v neposlední řadě také ten „papír“, po kterém dnešní společnost tak touží... A letos v září jsem promovala jako bakalář. Svůj cíl s geografii jsem si splnila a další studium už mě nelákalo. Rozhodla jsem se vkročit do pravého světa dospělých a najít si práci (nelehký úkol) a pokusit se vrátit zase ke grafice.

Jak už jsem se zmínila, rozhodla jsem se vrátit se zpět ke grafice a svému původnímu oboru. Takže nastalo stagnující období rozesílání životopisů a několik neúspěšných pohovorů v reklamních agenturách. Nevěřila bych, že po světě chodí tolik lidí s odbornou znalostí polygrafie. Kde se berou, když Polygrafka je jen jedna? Né, samozřejmě s neúspěchem jsem počítala, a tak jsem vyčkávala na to pravé místo. Při všech těchto procesech jsem Polygrafce byla velice vděčná za složení výuky a praxe. Všude

jsem se setkala s kladným ohlasem na množství praxe, a to jak ve škole, tak hlavně mé externí praxe v reklamní agentuře. To pokládám za hodně kladný přínos.

Před nedávnem jsem uspěla a získala místo grafika v liberecké IQ landii, pro kterou jsem poslední rok externě brigádničila. Práce mě baví, jsem v příjemném kolektivu, realizuji své nápady a víze. Malinkým mínusem je každodenní dojíždění. I přesto si dokážu představit, že bych ještě studovala, ale už by mě to nebavilo.

Největším přínosem je pro mě rozhodně vstup do nového kolektivu lidí, kteří sdílejí podobné vize a názory jako já. Učím se od nich a stejně tak i já poskytuji svým kolegům nové poznatky.

Mluvila jsem o tomto místě, ještě když jsem nevěděla, že bude volné. Takže ano, vysnila jsem si ho. Ale pokud bych si mohla hodně vymýšlet a pokud by šly zrealizovat mé představy, tak bych chtěla mít svůj vlastní fotoateliér a věnovat se profesionálně focení. Proč? Už dva roky fotím „rekreačně“, je to můj velký koníček, trávám si říct, že i moje nová vášeň. Chtěla bych se jí v budoucnu věnovat víc. Všechno má svůj čas, pokud si půjdeme za tím, co chceme, dostaví se dříve či později úspěch. Jsem na začátku a musím se trochu rozkoukat a načerpat síly na nové věci. Takže do blízké budoucnosti žádné změny nechystám.

Zdravím všechny Polygrafáky, učitele, žáky a také nesmím zapomenout na kuchaře Pavlíka.

Jakub Štuler / 2009 - 2013

Zdravím, jmenuji se Jakub Štuler a Polygrafku jsem ukončil v roce 2013. Jako obor jsem si vybral Reprodukční grafik pro média.

Jelikož jsem nikdy nebyl studijní typ, hned po odmaturování jsem nastoupil do grafické agentury, kde jsem zjistil, že vše není tak růžové, jak se na první pohled mohlo zdát. Netrvalo dlouho (přesně 13 dní) a práci jsem opustil. Po nějaké době jsem nastoupil do jiné agentury, kde mě však čekal stejný konec. Tentokrát jsem jim zamával až po zkušební době.

Kdo jsem dnes aneb život po POLYGRAFCE

Myslím si, že mě škola na pozici grafika připravila více než dobře. Nechci nějak šplhat (už to nemá cenu). Většinu věcí, se kterými jsem se setkal v agenturách, jsem věděl, nebo jsem si po chvíli osvěžil. Na co mě však škola nepřipravila, byla informace, že i majitelé reklamek jsou stejní „šmejdi“ jako ostatní zaměstnavatelé.

Jako první jsem nastoupil do reklamní agentury v Ústí nad Labem, která se zabývala sítotiskem, tvorbou štítků a různých značek (žádná graficina). Nadšení rychle opadlo, a vzhledem k mému „nováčkovství“ ve světě pracujících, jsem nepodepsal žádnou smlouvu a po třinácti dnech odešel v nulovou výplatou.

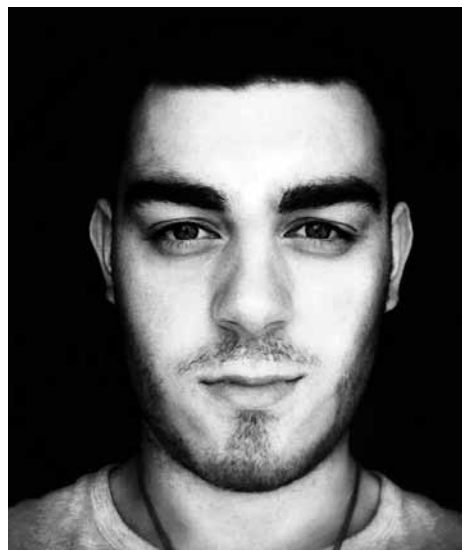
Pokus číslo dvě začal, pokračoval i skončil lépe. Tentokrát jsem si sedl i k počítači. Po třech měsících jsem z práce odešel. Výplata byla totiž tak gigantická, že jsem nevěděl, za co jí dřív utratit.

Ti, co si mě pamatují ze studijního období, asi neuvěří. Zamakal jsem na sobě, navštěvoval posilovnu a zamával jsem kilům (27 kg aneb všechno jde, když se chce). Nyní mám tu nejlepší práci na světě. Pracuji jako recepční právě ve fitness centru v Praze. Práce mě neskutečně baví, setkávám se tu s mnoha lidmi se stejnými zájmy a návyky. Zároveň je práce mým koníčkem a grafiku jsem zatím uložil do spodního šuplíku.

Jako největší přínos беру samostatnost. Nejsem na nikoho finančně fixován. Jelikož jsem ještě mladý, můžu si kupovat věci, které nepotřebuji, a nikdo mi za to nenadává. Momentálně je to má vysněná práce, potřebuji si však dodělat kurz fitness instruktora, abych mohl pomáhat lidem se stejnými problémy, kterými jsem si po tělesné stránce prošel i já.

Mou radou je se nevzdávat po prvním neúspěšném pohovoru. Určitě na vás někde vaše volná pracovní pozice čeká. Měl jsem asi jen štěstí, ale dělat práci, která vás baví, je to nejlepší, co vás může potkat.

O kariérním postupu jako takovém v mém případě asi moc nepřemýšlím. Maximálně bych mohl být vedoucí (To by asi moc nešlapalo.) A změna práce? To záleží na situaci, která je nepředvídatelná.

Ilona Šinkorová / 2009 - 2013

Linda Gutová / 2010 - 2014

Tento článek bude trochu odlišný než předchozí, holky to pojaly originálně a udělaly rozhovor společně.

Ahoj holky! My: Ahoj co?! Představte se nám!

My: To ne! Tak představte se! My: Tak jo!

Já jsem LINDA PINDA, co Polygrafku miluje! Já jsem ILČA SILČA, co nabírá kilča. Ilonka ukončila studium na Polygrafce v roce 2013 a Linda o rok později, obě jsme studovaly maturitní obor Reprodukční grafika pro média.

Obě jsme se hlásily na pedagogickou fakultu v Ústí nad Labem na obory vychovatelství a sociální pedagogiku. Chtěly jsme jít spolu, ale bohužel každou vzali na jiný obor. Ilonku na vychovatelství a Lindu na sociální pedagogiku. Obě jsme s našimi obory moc spokojené a nelitujeme toho, co jsme si vybraly.

Na vychovatelství jsou například předměty, jako je muzikoterapie, biologie, psychologie a filozofie. Na sociální pedagogice, kterou studuje Linda, jsou například předměty psycho-

logie, filozofická antropologie, sociologie, medicína, probace a samozřejmě pedagogika. Obě jsme zimní semestr ukončily úspěšně a s chutí a nově načerpanými silami skáče do letního. Pro lidi, kteří si hledají práci, máme radu, nenechte se odradit odmítáním, vždy se něco najde! Anebo běžte raději studovat. Studentský život je super! Naše nejbližší budoucnost je dostudovat!

Petr Sviták / 2005 - 2008

Čau lidi, jmenuji se Petr Sviták, ale většina lidí mě zná pod přezdívkou Svity. Studoval jsem do roku 2008 čtyřletý obor Tiskař na polygrafických strojích.

Po škole jsem si vybral praxi v podobě práce, která je pro můj obor lepší než škola. Tedy pokud člověk nechce dělat kancelářského či tak podobně. A taky jsem nebyl ve škole nějaký génius, co si budeme povídat.

Vybral jsem si práci, základy jsem měl. Když jsem přišel do první práce, „valil jsem bulvy“ z toho, že netuším, co to vůbec je za stroje. K čemu třeba slouží taková falcovačka v knihařně, CTP studio a podobně. Škola mě spíš nepřipravila, jde spíš o praxi jako takovou, ale to si člověk musí zažít. Základy jako takové z oboru ze školy tam jsou, ať si říká kdo chce co chce.

Pár prací jsem si ozkoušel, nejdřív v Praze na rotačním stroji Lithoman od Manrolandu. Poté se mi naskytla možnost ozkoušet si i plochou desetibarevkou od japonské firmy Komori, avšak po nějaké době nebyla práce. Tak jsem se vrátil na sever, kde jsem nemohl sehnat práci a dělal paletizéra. V této době se ještě firma nazývala SCA. Po půl roce jsem se vrátil do Prahy a dělal dva roky na novinovce od společnosti KBA. Dva roky na to jsem se opět

navrátil do stejné firmy na Lithoman. Vyzkoušel jsem si i starý Lithoman také 48 stran z '89 roku a také rotačku od Komori šestnáctistránkovou. Vyzkoušel jsem různé časové směny: dvanáctky, osmičky, čtyři dny práce čtyři dny volno, ale i šestihodinové směny na novinovce, přičemž tady byla nevýhoda v tom, že novinovka má čtyři týdny noční. Mně osobně noční nevaří, ale bylo tam málo delšího volna, proto jsem se vrátil na Lithoman, kde je krátký a dlouhý týden, což je to nejlepší.

Momentálně dělám tiskaře na 48stránkové rotačce. Vesměs to zahrnuje všechno – přípravu, pasování, vybarvení, nastavování falcáku a hlavně v neposlední řadě i „oblíbenou“ údržbu, která k tomu samozřejmě patří. Kromě údržby mě baví celý proces, některé věci méně, jiné více, ale to je myslím si všude. Do práce nechodím s nechutí, což je myslím to hlavní – hlavně pokud bych to chtěl dělat celý život.

Ale jo, dokážu si představit, že bych znovu studoval. Mít takovou pohodu a klid bez velkých starostí (když opomenou školu, přípravu na maturu a podobně), ale i to bych si klidně dal znova, když bych nemusel řešit tolik věcí.

Za tu dobu, co pracuji, si nejvíc cením praxe, uvědomění si, že nic není zadarmo, váhy peněz a zase praxe – to hlavně!

Nevím, jestli má práce je mou vysněnou, nikdy jsem neměl vysněnou práci jako takovou, ale

Kdo jsem dnes aneb život po POLYGRAFCE

David Dáda Plavec Pišek / 2006 - 2008

Studium na vysoké je skvělý start do života. Pokud si vyberete dobrý obor, tak vám škola ani moc času nezabere a můžete se věnovat svým koníčkům a brigádám. I když moje volba oboru nebyla zprvu příliš šťastná, nelituji, že jsem na vysokou šla, protože studentský život je naprosto báječný.

Na dva jary do Rumburka? No bezevšeho brol! Podzim 2002, tak to začalo. Rozhodnete se, kam na střední po základce... Nebyl jsem úplně moudřej, do poslední chvíle jsem nevěděl, kam jít. Ale to je jasný kurde, jak máte ve 14-15 letech vědět, co vás bude bavit a čím se budete chtít živit dalších padesát let? Ale řekl mně o tym kamoš, tak mě to zaujalo, přihlásil jsem se taky – Integrovaná střední škola polygrafická Brno, obor Reprodukční grafik. Já přijímačky udělal a kamoš ne, si s ním osud pěkně pohrál, ale byl hafo pod čarou, takže kdyby mně to chtěl v nějakým špatným rozměru po pár hrnkách dávat za vinu, dávám kopačku na rypák. Ale dostal se ve druhým kole na tiskařa, takže v rýsu, byli jsme na stejný škole, to bylo hlavní. Oba na tříletém oboru s tím, že po výučňáku za tři předlouhý roky bude možnost nástavby, což bylo špica. No ale jsem do třetího roku a ředitelka nástavbu zrušila, komplet, se vším šlus. Najednou jsme si ve třídě přišli jak banda trosek. „To s nama ta ludra teda pěkně vy...“, taková podpásovka!“ nešetřila na adresu paní Šustrové superlativy spolužačka Bára. Měla recht, když už to fachčilo v klidesu tolik let, proč to měnit? Nesnáším, když se mění zavedený a fungující věci, navíc když jsme šli do posledního roku. Ale co už, no, zanáda-vali jsme si, ale to je tak všechno, co jsme zmohli. A co dál? Někdo mohl jít na čtyřletý obor Grafik pro média s tím, že by nastoupil do druháku, ale to by byla ne zrovna přijatelná cena útěchy. Takže asi dvacet lidí šlo na nástavbu na obor Podnikatel. Nevím, k čemu jim to bylo. Většina z nich buď ještě študuje dálkově a kdesi cosi a nebo makaj za barem na krátkej/dlouhej týden a po každý sčítě jdou dom (s mezipřistáním ve vedlejším nonstop na tři až čtyři rychlý) vyuzený jak makrely. Já chtěl jako jeden z mála zůstat v oboru, ale s tím, že jen dva roky nástavba a po maturitě stěhovačka do faku a pěkně už zadělávat kešovicu. Jenže polygrafka otevřela nástavbu jen v Praze (ještě navíc soukromá škola, lepit cajzlům ještě to, že u nich můžu být – děkuju, nechcu!) a v Rumburku. To jsem se o tomto městě dozvěděl poprvé. Když jsem se pak na mapě ČR zorientoval a dal si jedna a jedna dohromady, vyhrkl mně studenej pot a začalo mně cukat v oku. Nicméně pokračování v oboru bylo silnější, takže jsem si zjistil spoje, adresu na vyřízení formalit a pak jen čekal, jak se vendu do průměru. A ono to vyšlo, takže za tři metry hurá na sever! Ale: „Cestu znám a neměním směr!“ jsem mohl přidat až po pár cestách. Přece jen to pro mě nebyla žádná prča, navíc před první cestou (bus Brno-Praha Florenc a pak z Holešovic rychle

vysmrďet mikrobusem do Rumburka, celkem šest a půl hodiny) byly u nás na dědině hody, ale moc jsem se nespelášil, pár škopků padlo, rumajzl taky a pak pěkně v klidesu domašov a spat. Cesta pak ušla, čekal jsem to upřímně horší, časem to pak byla úplná rutina. Taký jsem na druhý rok upřednostnil vlaky, což zabralo o pár minut dýl, musel jsem vyrazit dřív a dojel jsem později, ale od Kolína a posléze Nymburka už nás bylo víc a stálo to za to. Já měl od taty napečené buček a nenápadně jsem šlukl sklínku okukrů a 2-3 kuželky brnča 10°, aby mně to pěkně všechno klouzalo do krkovic. Ale samo, že jsem se i podělil, navíc osada byla taky vybavená: kola a víno, buchty, šnicle, cukroví... Takže to byla kolikrát pěkná cesta a koštovačka. Ovšem ve čtvrtek večer byste u nás na cimře nenašli víc než tvrdé chleba a zbytek hořčice. Ve městě jsem se zorientoval rychle. Nebyl to žádné med, málokdo mně ze začátku rozuměl. Jsem si přišel jak jeden z těch rákosů na pěši. Ale mělo to něco do sebe. Sice každé týden takto cestovat nebylo to pravý, navíc když první rok jsem ještě neměl poladěnej dřívější odchod, D1 byla zaplněná, samá havárka a tak jsem poprvé vyrazil do Prahy ve 13.40 a doma byl kolem 23.00. Ale rád na ty dva jary vzpomínám, však už jsem se tam aji dvakrát otočil na ples. Bylo fajn vidět spolužáky, učitele a pana kuchaře (to červený zelí nemělo chybu, furt vzpomínám!). Celkově su rád, že jsem se pro Rumburk rozhodnul – rozšířil jsem si obzory, poznal jiný lidi, cestování mě taky trochu zocelilo a hlavně ta maturita. Díky ní jsem chytl flek, i když ne hnedka, trvalo o pár pohovorů, mezitím brigády atd. Ale vyšlo to a letos k srpencu to bude už sedm let, co su na stejným místě jako grafik, což jsem si po škole přál nejvíc ze všeho (hned po solidní kalbě s týmem doma). Doufám, že se na sever zase brzo otočím, aspoň na čučku, v Zelenáku na ten výbor-né špenát plus jeden až dva orosený zrzky a zase se prondu po škole, náměstí a rovnou to spojím s nějakým plesem.

Autorem ankety s bývalými studenty je Drahlava Pavlíková (YumeOokami).

tiskařina mě oslovila, i když v prvéku mi říkali, že mě to bavit nebude. Popravdě netuším, co jiného bych dělal. I když časem třeba na to dojde, ale kdo ví, co čas a s ním budoucnost přinese. V dnešní době není lehké sehnat práci a navíc, když člověk nemá známé. Jediné snad, co mohu poradit mladým lidem po škole, je to nevzdávat. Zkoušet stále dokola a nebát se zavolat znovu a optat se. Jak se říká - líná huba holé neštěstí.

Do budoucna mám v plánu v práci vydržet, popřípadě se dostat i na vyšší post, avšak to se ukáže časem.

Lenka Pavlisová / 2009 - 2013

Ahoj, jsem Lenka a Polygrafku jsem opustila před dvěma lety, studovala jsem obor Polygrafie.

Po střední škole jsem vždycky měla v plánu jít na vysokou. Chtěla jsem zkusit studovat něco jiného než polygrafii, a tak se rozhodla jít na Masaryčku do Brna, kde jsem si vybrala Fakultu informatiky.

Aktuálně studuji informatiku ve veřejné správě. Původně jsem studovala Aplikovanou informatiku se zaměřením na grafiku, bohužel tento obor nesplnil má očekávání, a tak jsem přešla na výše zmíněný obor, kde se informatika kloubí s právem, což mi přijde o hodně zajímavější.

Přijímací zkoušky na SOŠ mgp v Rumburku

Třicet žáků z devátých tříd se k nám dostavilo na přijímací test z matematiky a českého jazyka. Na jejich pocity z právě vykonané zkoušky, ale i na to odkud přijeli, proč právě nás a jaký obor si vybrali, jsem se pokusil zeptat bezprostředně po skončení přijímaček.

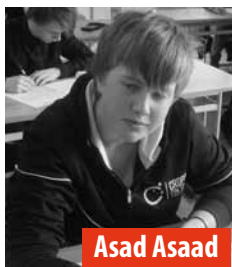

Marek Abt

Ze začátku jsem měl divný pocit, že budu mít okno a nic nenapišu, ale když jsem dostal testy do ruky, tak už se mi to nezdálo tak složité.

Přijel jsem z Libochovic. Školu mi doporučil kamarád Jakub Jiřík. Ze školy mám

dobry pocit. Nejdřív jsem si myslel stará rozpadlá škola, ale uvnitř je to hodně dobré. Zaujal mě obor Reprodukční grafik pro média.

Asad Asaad

Matematika byla těžší než český jazyk, ten jsem stíhal. Matematiku jsem ani neměl čas zkontrolovat. Přijel jsem z Teplic na doporučení kamaráda. Je to tu skvělé a moc rád bych se sem dostal. Vybral

jsem si obor Tiskař na počítačově řízených strojích. Strejda je tiskařem v Ústí nad Labem a jeho práce se mi moc líbí. Tiskařina mě zaujala a rád bych jím v budoucnu byl.

Když jsem sem jel, strašně jsem se klepal a nebylo mi dvakrát dobře. Matematiku jsem očekával náročnější, přesto jsem musel zapojovat celý mozek. Na češtinu jsem se těšil, ale určování druhů není moje partie. Asi jsem udělal spoustu chyb. Jsem z Aše a o vaší škole jsem se dověděl od kamaráda, který tu už rok studuje. Podal jsem si přihlášku na obor Polygrafie, který mi přišel zajímavý.

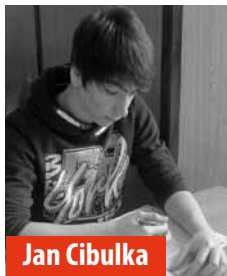
Byl jsem nervózní, měl jsem strach, ale potom se to uklidnilo. Test z matematiky mi přišel těžší, a to mi jde matematika lépe než čeština. Jsem z Varnsdorfu a o této škole jsem se dozvěděl přes internet. Vybral jsem si obor reprodukční grafik, protože rád v programech upravuji obrázky.

Josef Bendík

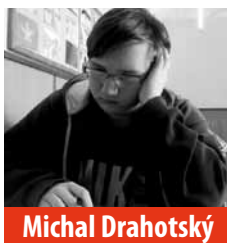
František Bartók

Jan Cibulka

že myslím, že by mě to mohlo bavit.

Z češtiny mám rozhodně lepší pocit než z matematiky. Jsem z Rumburku a byli jsme tady na exkurzi se základkou. Tehdy mě škola zaujala a především obor Reprodukční grafik pro média.

Michal Drahotský

bych studovat obor tiskař. Abych se přiznal, tak kvůli budoucímu uplatnění.

Pocit z přijímaček je dobrý, když jsem ale přišla do třídy, tak nervy pracovaly. Ty ale odešly a soustředila jsem se jen na přijímačky. Český jazyk byl lehčí než matematika, ale dalo se zvládnout obojí. Jsem z České Lípy, ale v Rumburku jsem bydlela a tuhle školu znám. Protože mě baví práce s grafikou, tak jsem si vybrala obor Reprodukční grafik pro média.

Matika byla těžší, než jsem čekala. Nemám nejlepší pocit, ale třeba to dopadne. Jsem z Varnsdorfu a k vám jsem se hlásila na doporučení kamaráda, který tady studuje třetím rokem. Škola mě zaujala a vybrala jsem

Nebyly tak těžké, jak jsem očekával, víc mě šla matematika. S češtinou vždy bojuji. Jsem z Varnsdorfu. Nasměroval mě k vám kamarád a velmi mě zaujal den otevřených dveří. Vybral jsem si grafiku, proto

Barbara Čmejrková

Pocity mám smíšené. Matematika se nezdála obtížná, ale není to moje parketa. Na druhou stranu čeština se mi zdála snadná. Přijel jsem z České Lípy a vybral jsem si vás na veletrhu škol. Chtěl

Eliška Fodorová

Natálie Hájková

si obor Reprodukční grafik pro média, hodně jsem si o tomto oboru přečetla a myslím si, že mě to bude bavit.

Bylo to lehčí, než jsem si představoval. Byl jsem trochu nervózní, ale po matematice už to šlo. Občas jsem váhal, ale dalo se to zvládnout. Pocházím z Lobendavy a vaší školu jsem si vybral na burze škol tady v Rumburku. Rozhodl jsem se studovat obor Reprodukční grafik pro média, protože si mi práce grafika líbí a těším se, až s grafikou budu pracovat.

Pocit mám dobrý, jsem v pohodě. Nebylo to ani těžké, ale ani lehké. Matika se mi zdála těžší. Jsem z Krásné Lípy a o škole jsem se dověděl od bratra, který tu studoval. Chtěl bych se dostat na Reprodukčního grafika pro média. Při dni otevřených dveří se mi líbilo, jak se tu pracuje a čemu se můžu naučit.

Jakub Kalčík

grafik pro média, baví mě pracovat v grafických programech, hlavně ve Photoshopu.

Čeština se mi zdálo mnohem těžší než matematika, ale myslím si, že obojí bylo zvládnutelné. A byl jsem klidnější než před písemkou z matematiky na základní škole. Jsem z České Lípy a o škole jsem se dověděl díky kamarádce, která zde bohužel není pro nesouhlas rodičů. Rád pracuji v různých grafických programech, především pak Adobe PS. Přečetl jsem si vaše stránky a dozvěděl se mnoho pozitivních věcí, které ještě víc umocnily moji chuť se sem dostat. Z předešlého je patrné, že jsem si vybral obor Reprodukční grafik pro média, jelikož mne tyto věci baví a rád bych se v tomto prostoru pohyboval.

Martin Haubert

Jan Kaipr

Přijdou mi docela fěr. Kdybych měl porovnat obtížnost, tak bych se asi nerozhodl. Oba testy byly takové, jaké jsem čekal. Přijel jsem z Ústí nad Labem, hledal jsem na internetu střední školy s tímto zaměřením a vaše mi vyšla jako nejlepší. Vybral jsem si obor Reprodukční

Marek Kašík

Mám hodně špatný pocit, bojím se, že zkoušky neudělám. Školu znám od kamaráda a z vašeho školního časopise. Jsem z Dolního Prysku. U vás jsem si vybral dva obory: Reprodukční grafik pro média a Polygrafie.

Václav Kůta**Kateřina Leszkovenová**

Pocit nemám zrovna nejlepší. Přijímačky nebyly tak lehké, jak jsem si myslela, hlavně matematika. Vaši školu znám od kamarádky a jsem z Varnsdorfu. Hlásím se na obor Reprodukční grafik pro média a také na Polygrafii. Myslím, že by mě vybrané obory mohly bavit.

Matika nic moc, nikdy jsem nebyl matematický typ. Ale snad jsem obstál. Čeština byla relativně jednodušší. Jsem z České Lípy a vaši školu jsem si vybral na internetu. Zvolil jsem Reprodukčního grafika pro média, rád pracuji s grafikou a škola s takovýmto vybavením mě zaujala. Věřím, že mě to bude bavit a že mě toho škola spoustu naučí.

Patrik Lustyk

Snad se mi to povedlo. Pociť mám dobrý. O vaši škole vím dlouho, byla jsem se tu podívat a moc se mi tady líbilo. Vybrala jsem si obor Reprodukční grafik pro média. Báví mě výtvarné umění a práce na počítači. Myslím, že je to pro mě to pravé.

Šárka Makovská

Bylo to poměrně těžké, ale snad jsem to zvládla. Mám z toho smíšené pocity. Jsem z Rumburku a o vaši škole jsem se dověděla na základce, když jsme se bavili o středních školách. Koukala jsem se na stránky školy a rozhodla se, že si podám přihlášku právě k vám. Vybrala jsem si obor Reprodukční grafik pro média, protože mě baví pracovat na počítači při úpravě obrázků.

Monika Miláková

Matematika mi přišla o něco těžší než český jazyk, ale celkem se to dalo zvládnout. Bála jsem se, že to bude náročnější. Jsem ze Šluknova a vaši školu mi doporučila kamarádka. Jako nejlepší obor na škole mi přijde Reprodukční grafik pro média, který jsem si také zvolila.

Lucie Navrátilová**Petr Neumann**

Mám takový pocit spíše negativní. Tím, že jsem velký pesimista, se mi zdá, že jsem to napsala špatně. Uvidím, budu se modlit, aby mě mé zdání klamalo. Jsem z České Lípy a o této škole vím od mého staršího bratra, který zde byl se studiem velmi spokojený. Rozhodla jsem se stejně jako bratr pro obor Reprodukční grafik pro média, protože mě baví vytváření plakátů apod.

Kristýna Placáková

Čeština byla pro mě lehčí než matematika, ale dalo se to. Jsem z Rumburku a o vaši škole jsem slyšel na základce a bližší informace jsem si vyhledal na webu. Na přihlášku jsem si napsal studijní i učební obor reprodukční grafik, protože mě baví práce s grafickými programy.

Zdeněk Růžička

Z matiky jsem měla oprávněný strach, ale čeština byla lehčí a mám z ní i lepší pocit. Jsem z Rumburku a o možnosti u vás studovat jsem se dověděla tak nějak od lidí. Vybrala jsem si obor Reprodukční grafik pro média, protože v budoucnu bych se tomu chtěla věnovat.

Christine Sieberová

Přijímačky byly lehčí, než jsem čekal. V úterý jsem byl nervózní, ale když jsem psal tak to bylo v pohodě. Jsem z Varnsdorfu a o této škole jsem se dověděl na burze škol. Myslím si, že práce na PC v grafických programech by mě bavila a že polygrafie má využití především ve velkých městech.

Dominik Stavinoha

Z přijímacích zkoušek jsem měl zbytečně velké obavy. Byly celkem jednoduché. O vaši škole jsem se dověděl od mého bratra, který tady studoval, a přes pár doporučení od přátel. Rozhodl jsem se pro obor Reprodukční grafik pro média, protože ke mně nejvíce promlouval.

Marek Svoboda

Celkem dobrý, jsem spokojený. Matematika byla trochu těžší, ale češtinu jsem udělal skvěle. Už ani nevím, kdy jsem o škole slyšel poprvé, ale k vám chci jít už dlouho. Rozhodl jsem se studovat obor Reprodukční grafik pro média. Přijde mi to jako nejzajímavější a mám k němu nejbližší.

Jan Válek

Pocity mám smíšené. Nevím, jestli se mám bát o přijetí, protože jsem nezcela zvládla zadání. Budu doufat, že to dopadne dobře. Jsem z Varnsdorfu a o této škole jsem se dověděla díky kamarádce. Na přihlášku jsem zvolila obor Reprodukční grafik pro média.

Kateřina Zadinová

Všem děkuji za vyjádření a doufám, že se setkáme při zahájení nového školního roku. -iša-

Příroda mýma očima

Dne 18. února 2015 proběhla v Rumburku v čajovně Na Kopečku vernisáž fotografií našeho spolužáka Davida Nožičky z 2.A. Zahájení se konalo v 19.00 hodin, kdy David o sobě a fotografování něco řekl. Pak už se mohl každý sám podívat na celou výstavu. Samozřejmě po celou dobu této akce se bylo možné Davida na cokoli zeptat. David měl tuto vernisáž oživenou hudebním doprovodem na píáno od Romana Wintera, který zahrál dvě písničky, a občerstvením. Mně osobně se to velmi líbilo jak prostředí, ve kterém se to konalo, tak i Davidovy fotky. Jelikož i pro mě je fotografování oblíbeným koníčkem, tak jsem byla ráda, že jsem se mohla pokochat fotkami a případně i nasbírat inspiraci.

A teď už ke zpovědi našeho spolužáka.

Jak ses k fotografování dostal a jak dlouho fotíš?

K fotografování jsem se dostal přes fotokroužek, který kdysi vznikl v Turnově pod vedením zkušeného fotografa. Jinak fotím od 5. třídy.

Jakým fotoaparátem jsi fotil fotky z výstavy a jakým fotoaparátem fotíš teď?

Fotil jsem zrcadlovými digitálními fotoaparáty

značky NIKON. A kterým fotím teď? Tak to je jeden z nich, NIKON D5100.

Fotografoval si někdy fotoaparátem, který měl v sobě film? Pokud ano, který fotoaparát ti vyhovuje více?

S fotoaparátem, který je na film, jsem začínal. Byl to můj první fotoaparát. Více mi vyhovuje focení s digitálním fotoaparátem, protože člověk něco vyfotí a hned to vidí. Kdežto u filmu člověk čeká, jak fotka bude vypadat. Ale i focení na film má svoje kouzlo.

Upravoval jsi své fotky z výstavy nebo některé jiné?

Některé fotky z výstavy jsou upravované v počítači a některé jsou tak, jak vznikly. Ale je pravda, že plno fotek rád upravuji, takže jich tam je tak polovina upravených.

Proč jsi neměl u fotek popisky?

Rozhodl jsem se je tam nedat. Bylo mi řečeno, že dnes se už popisky nedávají. Někteří lidé mi říkali, že to fotografii ruší.

Byla to tvoje první výstava nebo už jsi ji měl i někde jinde?

Toto byla moje už třetí autorská výstava. První jsem měl tak v 8. třídě v Turnově v knihovně, potom o pár roků později, což bylo nedávno. 6. listopadu 2014 byla v téže budově moje druhá výstava a tady v Rumburku moje třetí. A teď je ještě jedna v přípravách.

Byl jsi v nějaké soutěži?

Zkoušel jsem plno soutěží, hlavně s fotokroužkem. Kdybych měl nějaké vyjmenovat, tak to byl Fotograf roku. Dále pak místní soutěže v Turnově, kde jsem získal i některá ocenění, a plno dalších.

Chtěl bys být profesionálním fotografem a mít svůj ateliér?

Tak tato věc by se mi samozřejmě moc líbila. Bylo by super mít svůj ateliér, ale je to dost nákladné a také člověk na to potřebuje mít prostor. Kdo ví, třeba jednou na to dojde.

Děkuji za spolupráci.

-Flexík-

Fotografie koníčkem

Připravil jsem rozhovor se začínající fotografkou Lucií Jedličkovou. Její tvorba mě hodně zaujala a určitě stojí za zmínku, že na Polygrafce je další talentovaný fotograf. **Jak ses dostala k focení?**

K focení jsem měla blízko už od mala při focení selfie všude, kde se dalo. Ale teď vážně. Vždy jsem ráda fotila vše, co se pohybovalo. Sice na mobil, ale ráda! Od té doby, co jsem poprvé v ruce držela mamčinu novou zrcadlovku, jsem se od ní nemohla odpoutat.

Co ráda fotíš?

Ráda fotím portréty lidí a i při fotografování v přírodě se člověk dobře odreaguje.

Máš nějaké vybavení?

Ano, mám. Doma mám menší fotoateliér.

Čeho bys chtěla do budoucna dosáhnout?

Do budoucna nevidím, ale určitě bych se chtěla dále pořád zdokonalovat a zdokonalovat. Nebylo by špatné si focením přivydělávat nějakou tu korunu.

Kam si chodíš pro inspiraci?

Inspiraci vidím všude, z každé maličkosti se dá udělat něco velkého.

Necháš si někdy do focení mluvit nebo se držíš svého stylu?

Do focení si mluvit nenechám, ale určitě umím naslouchat.

Jaká je tvá nejoblíbenější fotka?

Má nejoblíbenější fotka je „západ srdce.“ Byla jsem ve správnou dobu na správném místě.

Vím, že focení není tvým jediným koníčkem, zabýváš se i něčím jiným?

Zabývám se úpravou fotografií v Adobe Photoshop. Teď jsem se svým přítelem začala tvořit grafické tutoriály, které snad co nevidět vyjdou. Jestli byste měli zájem nás sledovat nebo byste měli chuť se možná i něčemu přiučit, zanedlou-

ho nás najdete na youtube pod názvem Graphic Artist. Můžete nás sledovat i na facebooku. Doufáme, že se vám naše tvorba bude líbit!

Děkuji Lucii za příjemný rozhovor, přeji jí do budoucna mnoho fotografických úspěchů a doufám, že na její tvorbu ještě někde narazíme. Kdybyste někdo chtěl vidět Lucčinu další tvorbu, neváhejte dát like na facebookovou stránku Photography Lucie Jedličková.

-dom-

MATURITNÍ PLES 4.S

Dobrý večer, vážené dámy a vážení pánové!

Dovolte nám, abychom vás jménem všech letošních maturantů přivítali na našem maturitním plese.

Je to jako včera, co jsme nastoupili na Polygrafku. Vystrašení z toho, že se tu ztratíme, nenajdeme si kamarády, budeme mít špatné známky a spoustu dalšího. A přesto tu teď před vámi stojíme. Ale nestáli bychom tu teď bez podpory spousty lidí okolo, kterým bychom chtěli moc poděkovat. Naším rodičům, babičkám, dědečkům a všem, kteří se o nás doma starají, protože při nás stojí za každého problému. Vkládají do nás velkou důvěru a jsou tu pro nás, aby nás podrželi, když padáme. Děkuje vám!

Naším učitelům a mistrům za to, že s námi neztrácejí nervy, když se nám snaží něco říkat a my si povídáme o tom, kdo měl co k obědu. Za to, že když potřebujeme, tak nám pomůžou. Ale hlavně za to všechno, co nás naučili! A také všem, kdo se podílí na správném chodu Polygrafky. Děkuje vám!

Ještě moc děkujeme všem sponzorům, bez kterých bychom mohli v tombole prodávat jenom prázdné lístky.

Když jsme 1. 9. 2011 přišli do třídy, sedli jsme si a začali se rozhlížet, první pohledy většinou padly na Oldu. Je to učitel? Mám mu vykat? Potom holky koukaly po klucích a kluci po holkách a říkali jsme si, jaký kdo asi bude. Všichni jsme se báli, že si tu nenajdeme kamarády a budeme tu sami.

Teď, když se na to dívám zpětně, vidím, že obavy byly úplně zbytečné a lepší třídu by si nikdo přát nemohl. Jasně, někdy se hádáme jak psi, ale neskutečně jsme se semkli a myslím, že mohu mluvit za všechny, když řeknu, že se nám bude všem moc stýskat.

Například po Maruše, která by svojí svačinou nakrmila půlku třídy. Po Oldovi, který si na všem najde něco, z čeho by si udělal srandu. Po Kokim a jeho smíchu, po Jardovi a jeho provokacích a takhle by se dalo pokračovat u všech. Dost minulosti, pojďme do přítomnosti a užijme si dnešní večer tak, abychom na něj nikdy nezapomněli.

Moc vám děkujeme za pozornost a přejeme krásný večer.

Maturanti 4.S

Den před zahájením plesu jsem navštívila pár maturantů. Už se nemohli dočkat, až budou mít ples za sebou, nebo až bude v plném proudu a oni už nebudou muset myslet na nic jiného, než jak si ho nejlépe užít. Maturitní ples se uskutečnil v pátek 13. března a toto neoblíbené datum nabýlo na oblíbenosti. Celý ples se nesl v duchu mafie a jejího podsvětí. Po sedmé hodině se Dům kultury Střelnice začal plnit hosty a půl hodinu nato nastoupil náš POLYGANG v plné parádě. Následovalo předtančení, kterému naši čtvrtáci věnovali spoustu úsilí. Na důkaz toho skončili všichni vyčerpáním na zemi, odpálili konfety a v srdci toho všeho stál jako jediný náš nekorunovaný král Polygrafky, Olda, který si tento okamžik nefalšovaně užíval a zvedal ruce nad hlavu. Následovalo krátké, ale zato okouzlující vystoupení malých mistryň světa v tanci a neortodoxní kapely Katarze ze Šluknova. Během onoho vystoupení se maturanti

připravovali na další kroky vpřed, a to na cestu pro šerpu. Při šerpování každý ukázal alespoň kousíček ze sebe a i mě zamrzelo, že se jim tady už jejich čas krátí. Poté se taneční parket zaplnil dalšími lidmi a naši maturanti si zatančili spolu s učiteli. Celým večerem provázeli bratři Marek a Roman Winterovi. Marka můžete znát z našeho časopisu jako cestovatele a bývalého studenta Polygrafky, ke které má velmi blízko. Parket se pomalu plnil dalšími polygrafáky a ostatními hosty, kteří se tancem bavili po celou noc. Během odšerpování maturanty zasypaly balonky, které jako správní mafiáni ihned odpráskli. Zazněla píseň 'I'll be there for you' a nad jejich hlavami se roztočil chuchvalec se šerpami. Všichni se vzájemně objímali a radovali. Půlnoční překvapení byl zlatý hřeb večera, kdy Olda spolu s Lukášem Šemberou ukázali sexy tanec a odhalili i své intimní partie. Některé z nich byly větší, než by se předpokládalo. -Layly- a -Monty-

**Z odborného výcviku
oboru Reprodukční
grafik pro média**

Když jsi s teen, chováš se jako teen

Tuto větu vypustil z pusy můj kamarád, který je o několik let starší než já, když jsme spolu jeli na jeden koncert. Patří mezi ty lidi, co mají neustále úsměv na rtech a strašně rádi si dělají legraci z lidí a věcí ve svém okolí. A také si jako málokdo dokáže udělat legraci sám ze sebe. V podstatě se většinou smějeme tomu, že on už je starý a já moc mladá. Neustále srovnáváme dobu, kdy jemu bylo sedmnáct, osmnáct, a tu, ve které žijeme teď. A upřímně, závidím mu tu dobu, ve které žil. Byla stejně zvrácená jako ta naše, ale takovým svým krásným, hloupoučkým způsobem. Dejme tomu, že to, co pro ně bylo zajímavé a nové, pro nás už je samozřejmostí. A naopak, v mnoha věcech to právě díky tomu měli jednodušší. Někdy vědět není výhodou. Možná proto lidem často odpovídám: „Já to radši nechci vědět...“

Je opravdu kouzelné, když slyšíte, že to, co pro nás není žádný problém, pro ně bylo dobrodružstvím. Třeba tak obyčejná věc jako si koupit cigarety. Dnes si je podle mě může koupit snad každý. V jejich době museli škemrat cigaretu od starších teen nebo je prosit, aby jim koupili vlastní, a to nebylo zadarmo. A nedej

bože, kdyby je někdo viděl s něčím takovým v ruce. Dnes už by na ně nikdo nešel žalovat rodičům, rodiče by mu nedali domácí vězení, nic takového. V dnešní době si každý hledí svého, nikoho to nezajímá. A rodiče? Ti už jsou na podobné věci připraveni, většinou nad něčím takovým mávnou rukou. Možná je to tím, že už nejsou takovými pokrytci, jako bývali lidé dřív. A tak se jim mnohdy přiznají, že si tím také prošli. A je to dobře, nebo ne? Má vlastní zkušenost je taková, že mi rodiče řekli, ať si kouřím, jak chci, že jestli jsem chytrá, tak mě to stejně po čase přestane bavit.

A měli pravdu, přestalo. Možná tak reagovali, protože donedávna byli také kuřáci, ale přestali.

Dřív se lidé všeho tak nějak báli, měli určitý respekt k novým věcem. A my? Jsme hladoví po všem novém, všechno už jsme viděli, slyšeli, všechno známe. Oni si všeho víc vážili. Jdeme z extrému do extrému, oni měli jen pár odstrašujících příkladů. Nás nezastaví ani ty odstrašující případy, kterých je teď mnohem víc. Protože si samozřejmě říkáme: To se mě netýká..

Dnes má většina z nás každý rok nový telefon, v jejich době ho měl ve třídě jen jeden a to byl teprve frajer. Teen si telefony vyměňují, jako by to byla nějaká maličkost za pár korun. Spadl na zem? „Nevadí, maximálně na Vánoce už budu mít novej,“ řekne si většina teen. Lidé s nimi hází, když mají vztek, a na místo peněženek se kradou právě telefony (mají totiž většinou větší hodnotu, než obsah peněženky).

Pamatujete, jak vás jako malé vodili rodiče k fotografovi a vy jste tam za žádnou cenu nechtěli? Když jste se dostali do kategorie teen, všechno muselo být najednou potvrzeno fotkou jako na policejní stanici. To je to věčné sbírání „lajků“ na Facebooku, Instagramu, Twitteru... A ten můj kamarád? Jsem sice podle něj ještě moc mladá, ale někdy mi díky tomuto rozdílu dob, připadá, že jsme spíš na stejné vlně. On k těmto závěrům musel dospět, já je dostala na talíři. A když je se mnou, chová se jako teen, možná aby zavzpomínal. Ale říká, že je to kvůli mně, abych se kvůli němu necítila špatně, on je tady přece ten dospělák.

-Layly-

ANKETA

CO POPŘÁT PANU ŘEDITELI DO DŮCHODU

Letos nám pan ředitel bohužel odchází do důchodu. Přeji mu toto: Po pravdě nevím, jak začít. Znáám pana ředitele teprve dva roky, ale za tu dobu jsem poznala, že je hodný, přímý, spravedlivý učitel a skvělý člověk. Jeho hodiny jsou snadno pochopitelné, když vysvětluje látku, přidá k ní příklady ze svého života anebo si je vymyslí. Ve vedení školy byl dlouho, skoro celý život. Svou práci odváděl srdcem a věnoval se nám studentům naplno. Pan ředitel je človíček, kterého si vážím a do důchodu mu přeji spokojenost, klid a splnění všech přání, na která neměl čas. A pokud se vám bude stýskat, pane řediteli, přijďte se podívat mezi nás. Budeme rádi, když vás uvidíme. A tady je několik odpovědí od žáků, učitelů a bývalých studentů naší školy.

DANA KUČEROVÁ
(současná studentka)

Aby si už konečně užíval klidu. Byl to skvělý ředitel. Myslím, že tato práce je naplňující, ale zároveň i vyčerpávající.

PETRA BRODINOVÁ
(bývalá studentka)

Panu řediteli Kubešovi přeji k odchodu do zaslouženého odpočinku hlavně zdraví, spokojenost a dostatek koníčků na zkrácení dlouhé chvíle.

JAROSLAVA BERNARDOVÁ
(učitelka OV)

Svátu znám od svých osmi let, byla jsem jeho první žákyně na základní škole, když začal učit. Pak jsem ho následovala na střední školu.

V dospělosti se stal mým ředitelem. Jeden čas byl mým sousedem i řidičem do práce a z práce. Je to skvělý člověk, na kterého se v nouzi můžete obrátit pro radu i pochopení. Proto jeho odchod do důchodu nenesu zvesela. Ale přesto mu přeji, aby si důchod užil naplno na té své chaloupce. Už dlouho se těšil, jak tam bude truhlařit.

Sváto, chtěla bych ti přát do důchodu nový rád. Vychutnávat pohodu a být šťastný v důchodu. Práce jsi již měl dost, důchod měj jen pro radost. Aby tě nic nebolelo, veselo ti stále bylo. Je to jako kniha nová, začla nová kapitola. Je v ní plno nových věcí, žít ji za to stojí přeci. Drž si dál svou životní metu, ukaž, že jsi ještě důchodce k světu.

Ing. ROMAN SVOBODA
(učitel TV)

Zdraví, klid, pohodu. Hlavně duševní, fyzickou a pohlavní svěžest na chaloupce u lesa.

DANIELA PACOVSKÁ PROCHÁZKOVÁ
(bývalá studentka)

Je to tak dlouho, co jsem ze školy, že jsem už na spoustu věcí z té doby i zapomněla. Na koho se nedá zapomenout je Sváta Kubeš. Na období Polygrafky moc ráda vzpomínám. Vždyť to byly důležité roky, kdy jsem rostla, pubescentně se vyvíjela, učila se polygrafii a hlavně - hrála divadlo v Sumýši. Sváta Kubeš byl z mých nejoblíbenějších učitelů pro svůj osobitý lidský a přátelský přístup k nám, žákům, pubertákům, rebelům. Avšak vždy nás ustálil svým respektem, který uměl naprosto diplomaticky podat. No, přejme mu zasloužený klidný odpočinek, který si dozajista zaslouží. Necht' mu zdravíčko slouží a užívá si podzim svého života plnými doušky.

ILONA ŠINKOROVÁ & LINDA GUTOVÁ
(bývalé studentky)

Přání pro pana Kubeše, nejlepšího ředitele Polygrafky! Posíláme velké díky za báječnou atmosféru na škole, stýská se nám a nejvíc po vás! Užijte si hezkou penzičku.

Mgr. JIŘÍ STRÁNSKÝ
(učitel TV)

Afmáhodněradosti ze života.

JINDŘICH MIKULECKÝ
(bývalý student)

Člověku v jeho věku mohu především popřát hodně zdravíčka. Smekám před ním, když vidím, jak udržel školu funkční i po převratu. Jak se přizpůsobil novým trendům a technikám. V práci vedle mě sedí o 13 let mladší slečna vyučená v naší škole a je velice šikovná. Pane Kubeši, přeji Vám hodně zdravých let do důchodu.

PATRIK BOBR
(současný student)

Ať si užívá svůj důchod, hodně štěstí, zdraví a ať mu to dlouho vydrží.

ROMAN LIŠČÁK
(učitel OV)

Mám to štěstí, že jsem Svátu mohl poznat již jako student na této škole a nyní i jako učitel a kolega. Vážím si ho jako rozhodného ředitele s manageryskými schopnostmi, ale také zároveň jako kamarádkého a sdílného člověka s velkým smyslem pro humor. Přeji mu do nastávajících penzijních let hlavně mnoho zdraví. Ostatní si jistě ku svému obrazu s velkou bravurou zařídí sám. :) Doufám, že nás bude i nadále často navštěvovat a rozdávat dobrou náladu.

Děkuji vám všem za odpovědi a ať se všechna vaše přání panu řediteli splní.

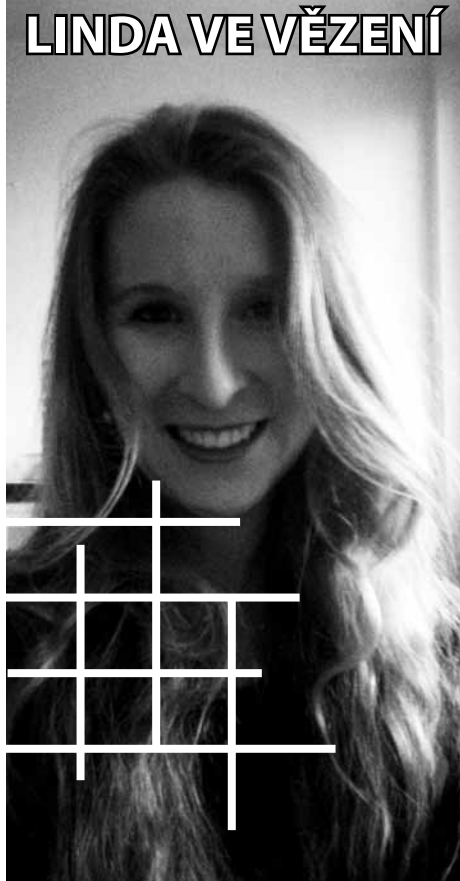
-Šmudla-

BEZEVŠEH

Vážený pane řediteli, je to tady. Rozhodl jste se, že odejdete do důchodu a ředitelování všíte na hřebík. Přejeme Vám, abyste si naplno vychutnával čas, který konečně budete mít. Vsaďte se, že ho stejně bude málo, protože člověk s tolika zájmy a s velkou rodinou čas prostě stejně nemá ani v důchodu. Mějte se krásně, někdy se přijďte podívat. Třeba jednoho dne bude mít škola novou fasádu a už se o ní nebude říkat, že je to azylový dům. Určitě Vás každý uvidí nesmírně rád, protože jste byl frajer, který nedělal z komára velblouda, měl přirozenou autoritu a velký smysl pro humor. A ještě něco! Vozil jste redaktory všude, kam potřebovali, nejčastěji na soutěže. A vůbec vám nevadilo, že to často bylo až do Brna. Děkujeme Vám za podporu a vstřícnost, za dobrou náladu během jízdy a spoustu receptů. Však nám často tekly sliny, když jste vařil a vařil a vařil. Mějte se krásně!

VAŠI REDAKTOŘI BEZEVŠEHO

LINDA VE VĚZENÍ

aneb Exkurze do věznice v Teplicích

Jednoho krásného dne jsem byla na exkurzi v teplické vazební věznici, kam jsem se dostala v rámci předmětu sociální patologie. Na prohlídku jezdíme po čtyřech až pěti studentech, abychom měli prostor a čas se toho co nejvíce naučit.

A co to je sociální patologie? Je to obor zabývající se studiem a diagnostikou nemocí a poruch osobnosti z hlediska sociálních a etických odchýlených a nežádoucích jevů, například disociální porucha osobnosti - šikana, delikvence, kriminalita, ale třeba i prostituce.

Když jsem dorazila na místo, mé pocity byly smíšené, těšila jsem se, bála jsem se, cítila jsem úzkost a taky strach, co mě vlastně čeká. Záměrem exkurze bylo nás budoucí sociální pedagogové seznámit tváří v tvář s poruchami vězňů přímo v praxi i s tím, jak se poruchy korigují. Když jsme vstoupili do věznice, čekala nás důkladná prohlídka. Nejdříve jsme odevzdali veškerá elektronická zařízení a poté jsme šli na kontrolu. Když formality byly za námi, přivítal nás příjemný pán, mluvčí věznice, který nás provádl. Seznámil nás s chodem věznice. Například jak to chodí při nástupu do vězení, že vězni mají vycházky pouze dvě hodiny, jak jsou rozděleni delikventi, že muži a ženy se vůbec nesetkávají i jaký je denní režim vězňů. Měla jsem spoustu otázek. Jedna z nich byla, zda tam někdy otěhotněla žena, když nemá osobní kontakt s mužem. „Ano, otěhotněla.“ Důvod? Aby byla propuštěna a stíhaná na svobodě. Další otázka byla na znásilnění, je to jen ve filmu nebo se to skutečně děje? Bohužel děje, například kvůli cigaretám.

Také jsme byli seznámeni s častým sebeopoškočováním, které vězni dělají např. kvůli opuštění cely a návštěvě vězeňského lékaře.

Nedalo mi to a zeptala jsem se vzhledem k nedávnému případu vraždy v Rumburku, jak to doopravdy chodí s databází DNA pachatelů, která se začala shromažďovat již okolo roku 2000. Převyprávěla jsem jim nám známý příběh, že kriminální policie měla DNA vraha, že vrah už ve vězení byl po roce 2000, ale jeho DNA v databázi nebyla. Jak je to tedy možné? Bylo mi řečeno, že databáze s DNA by takto fungovat měla, ale nejde to kvůli možnému zjištění různých údajů, jako je lékařská zpráva, kterou policie ve vězení nemůže znát. A tak údaje byly smazány.

Dozvěděla jsem se, že veškeré práce vykonávají vězni, např. úklid věznic, práce v kuchyni a mnoho dalších. Teplé jídlo je i třikrát denně (vaří tři druhy jídel - pro muslimy, dietní a „obyčejná“ jídla).

Mají modlitebnu, kterou si sami dělali delikventi. Je velice krásná. Víra v Boha je spíše záminkou, aby mohli na delší čas opustit celu. Moc pěkné také mají vycházkové cely, které jsou široké a postupně se zužují. Mají je zase vyzdobené malbou (les, chaloupka, beruška a další překvapivé obrázky). Představovala jsem si jen ponuré šedé zdi s mříží nad hlavou a hlídačem ve věži, tohle mi doslova vyrazilo dech. A nejen toto, věděli jste, že vězni mohou kouřit na cele? Já ne! A když jsem do ní přišla a zapáchala jako popelník, dost jsem se divila. Hned mi to bylo objasněno, i delikventi mají svá práva, tudíž mohou kouřit na cele. Dříve v zákoníku prý bylo: „Vězeň musí...“, ale teď tam je: „Vězeň má právo na...“ Tak proto „cigárko na pokojí“. O teplické věznici se mluví spíše jako o hotelu mezi vězeními. Aby ne, je pouze 16 let stará. Taková věznice v Litoměřicích, kde ještě vězni nedávno věděli, co je to slaměná matrace, je stará už 130 let. O té třeba napíšu příště. Do hotelu to má teplická věznice velice daleko, ukázka cel mě o tom dostatečně přesvědčila. Vybavení musí odpovídat normám, jeden stůl, každý svou postel a židli. Jeden záchod, umyvadlo a co mě i maličko pobavilo, byl paraván, i když je to logické.

Ředitel vazební věznice plk. Mgr. Petr Blažek, kterého si moc všichni váží a který je náš vyučující na předmět sociální patologie, vede věznici opravdu dobře. Bohužel to ještě nemohu sama posoudit, další věznice navštívím během následujících měsíců, ale i z vyprávění si člověk udělá obrázek. Vede vězně k umění a inspiruje je.

Jsem moc ráda, že jsem měla tu možnost poznat opravdové vězení za chodu, vidět a seznámit se s disociálními poruchami delikventů. Vysoká škola není jen o sezení na přednáškách a cvakání zápisků do počítače, o čtení skript na zkoušku. Poznáte tu spoustu dalších věcí, které škola připravila během vašeho studia na VŠ. Když si vyberete obor, který vás bude bavit jako mě ten můj, pak vás vše bude jen příjemně překvapovat. Na vysoké nemáš co ztratit, jen získat.

Linda Gutová

„Vlivný člověk“ - pojem, který všichni známe. Já bych se na něj ale ráda podívala z trochu jiného úhlu pohledu. Někteří lidé mají určitý vliv na některé věci nežli jiní. Někdy jde o věci nedůležité, jindy o hodně závažné. Ale každý z nás může mít vliv na lidi okolo sebe, každý z nás ho vnímá jinak. Jsou lidé, kteří svého vlivu cílevědomě využívají, ti, co si ho neuvědomují, a ti, kteří o svém vlivu vědí, ale takto o něm nepřemýšlejí. Kdokoliv z nás tedy může mít vliv na kohokoliv. Může pro něj být odstrašujícím případem, vzorem, oblíbencem, čímkoliv si zamane, jeho touhou, láskou, bohem, ztělesněnou nenávistí. Jasným příkladem je to, že bychom k jednomu z těchto slov dokázali přiřadit naše rodiče.

VLIV

Někteří z nás jsou více ovlivnitelní než druzí. Je to o důvěře, zkušenostech, chytrosti, ale i o tom, jaké city k tomu člověku chováme. Je přirozené, že ten, ke komu dané city chováme, na nás má větší vliv než kdokoliv jiný. Vybavila bych si miliony příkladů, ale raději opět zvolím rodiče. Jeden z nich zuří a tomu druhému stačí jen pár vět k tomu, aby ho uklidnil. A to může mluvit o úplných hloupostech. Opak je pravdou už v tom, že pokud někdo k někomu chováme opačné city, může mít ten druhý pravdu, může to s námi myslet dobře, my jeho varování vůbec nevezmeme v potaz.

Manipulace s lidmi je to, čeho se snažím vyvarovat, protože to sama nesnesu. Ale až chci nebo ne, vím, že s nimi také manipuluji. A je to tím, že si o to sami říkají svou hloupostí. Je to už dávno, co jsem si uvědomila, že vliv mám na lidi, u kterých jsem se o něco takového nikdy nesnažila. A je tedy jasné, že se mi většinou nedaří získat vliv u těch, u kterých bych ho mít chtěla.

Ale jak už jsem se zmínila, všichni se nějakým způsobem ovlivňujeme navzájem, je to tím, že většinou, když někdo něco řekne, v té hlavě nám to zůstane. Samozřejmě, že jsou i tací, u kterých bychom se mohli umluvit a nijak bychom ho neovlivnili. Jindy jsme zase ticho, kdybychom svého vlivu mohli využít, podpořit někoho. Neříkám, že by podpora měla být našim denním chlebem, ale ono by nás nebylo, někdy někomu říct něco pěkného, postavit se za něj nebo jen projevit souhlas.

Celkově se lidé ovlivňují řečí lépe než čímkoliv jiným. A skutek? Jaksí utek. Zkuste si někdy všimnout, co se stane, když někomu něco řeknete, jestli uzná, že máte pravdu a jen sklopí hlavu, a nebo vás pošle k čertu. Na druhou stranu, než něco takového pronesete, ujistěte se, že je na tom alespoň smítko pravdy. Víam, není těžké si ho někde najít.

Jak potom můžeme brát sami sebe jako vlivného člověka nebo člověka schopného ovlivňovat, když už nás ovlivňuje jen naše malichernost a marnivost. Záleží na povahách těch ostatních. Někteří z nás jsou dominantnější, a tak je jejich vliv jiný.

Kromě lidí na nás může mít určitý vliv cokoliv, především některé události. Vždy budeme mít v hlavě myšlenku, že se to ne-

muselo stát, že jsme danou věc mohli udělat jinak, lépe. Jsou věci, kterým nemůžeme zabránit, ať jsme jakkoliv vlivní a jakkoliv ovlivnitelní. A nejhorší na tom je, že se o to nikdy nepřestaneme snažit. Své okolí ovlivníme i tím, že si začneme všimát, co se děje. Protože možná právě vedle vás je někdo, kdo vás díky svému vlivu posune někam dál.

Možná je to jenom někdo, kdo potřebuje vaši pozornost. Otevřete oči a nenechte se ovlivňovat někým malomyslným, někým, kdo není schopen žádnou svou myšlenku dovést do konce. Přestaňte čekat na cenu útěchy, litovat se, čekat až si vás někdo všimne a pomůže vám. Každý z nás někdy potřebuje pomoc, ale nespolehejte na ni. –Layly-

Neslyší a přesto žijí naplno

Věra Beranová je moje o osm let starší neslyšící sestřenice. V současné době žije v Praze se svým manželem Ladislavem a dvěma dcerami, Elenou (6 let) a Barborou (18 měsíců). V organizaci Tichý svět, o. p. s., pomáhá hledat pracovní uplatnění na volném trhu práce pro neslyšící klienty jako pracovní konzultantka. Spousta lidí se mě ptá, jak to v mé rodině chodí, zda umím znakovat a jak se s příbuznými dorozumívám. Chtěla jsem od Věry zodpovědět nějaké otázky a dokázat tak, že to není nic, za co bych se měla stydět či snad obávat okolí, co mi na to řekne. Když jsme ve městě a „povídáme si“ (znakovým jazykem), všichni se na nás dívají. Už jsem si na pozornost ostatních lidí s otevřenou pusou zvykla, ale připadá mi, jako by to bylo nejméně známé postižení. Většina lidí soucítí s vozíkáři a nevidomými, ale co moje rodina a jejich postižení?

Věro, ty ses narodila už jako neslyšící? Ovládáš znakový jazyk?

Ano, moji rodiče jsou také oba neslyšící a já to zdědila po nich. Znakový jazyk ovládám od svého dětství.

Kam jsi chodila do školy?

První tři roky jsem chodila mezi zdravé děti. Vzhledem k tomu, že jsem učivo nezvládala, jsem od čtvrté třídy začala docházet do školy pro sluchově postižené v Liberci. Střední školu jsem si vybrala už také pro sluchově postižené v Hradci Králové, kde jsem studovala obor předškolní a mimoškolní pedagogika.

Nyní žiješ v Praze, jak ses tu ocitla?

Zamilovala jsem se a už to bylo (smích). Vdala jsem se a s manželem jsme žili necelé dva roky v Liberci. Narodila se nám potom dcera Elenka. Vzhledem k tomu, že můj muž pracoval v Praze a denně dojížděl za prací, jsme se rozhodli přestěhovat do místa, kde byly lepší podmínky i pro malou Elenku.

Kdy jste zjistili, že Elenka neslyší a jakou ztrátu sluchu přesně má?

V šestém měsíci těhotenství mi dělali krevní testy, které potvrdily, že se nám narodí holčička se sluchovou vadou. Druhý den po narození se dělalo vyšetření, které již vadu potvrdilo. Elenka má stoprocentní ztrátu sluchu (120 dB).

Jak komunikuješ s Elenkou a kam chodí do školky?

S Elenkou komunikuji též ve znakovém jazyce. Navštěvuje mateřskou školu pro sluchově postižené v pražských Radlicích. Příští rok tu začne chodit do první třídy.

Tvá druhá dcera je slyšící?

Má druhá dcera Barbora je také od narození neslyšící – má stejnou sluchovou vadu jako Elenka.

Kdy holčičky začaly se znakovým jazykem a umí mluvit?

Elenka začala používat znakový jazyk už v osmi měsících a Barunka až kolem jedno-

ho roku. Obě holky vydávají zvuky, broukají si. Protože nemají sluchadla, je těžké je naučit mluvit. Elenka se snaží a už umí základní slova, chodí na logopedii, kde s ní mluvu trénují. Barunka při znakování i odezírá, věřím, že i ona se naučí dobře mluvit.

Všímáš si zvědavých pohledů, když s děvčaty cestujete po Praze? Jak sis na to zvykla?

Když s dětmi komunikuji v MHD, lidi se na nás často dívají, už to tak nevnímáme, ale je nám to rozhodně nepřijemné.

Jak bys tomu zabránila? Je nějaký způsob, jak dát světu najevo, že i sluchové postižení je běžné?

Z mé strany asi tak, že se nebudu stydět za svůj handicap.

Baví tě tvá práce? Jaké to je komunikovat s neslyšícími?

Ano, baví. Je to někdy hodně náročné, mají jiný svět, jinou kulturu a občas i jiný pohled na svět. Je pak těžké jim vysvětlovat některé věci, které bereme jako samozřejmost.

Jak komunikujete s manželem?

Je to spíš podle nálady, ale před dětmi se spolu snažíme mluvit ve znakovém jazyce.

Rodiče tvého manžela jsou také neslyšící?

Ne, ani rodiče a ani jeden z příbuzných.

Jak je teda možné, že má ztrátu sluchu?

Ládovi ve dvou letech zjistili postižení a následně se přišlo na to, že za to mohla nemoc, kterou matka v těhotenství trpěla.

Mám na tebe poslední jednoduchou otázku.

Vzkázala bys něco našim čtenářům?

Jsem ráda, že jsem mohla poskytnout rozhovor a doufám, že pro někoho to mohl být zajímavý článek k zamyšlení a k pochopení, jaké je neslyšet to, co vy slyšíte.

Tímto chci poděkovat Věrušce za poučný rozhovor a doufám, že jste se něco přiučili. Kdyby se mě někdo chtěl na něco dalšího zeptat ohledně tohoto tématu, neváhejte. Nestydím se o tom otevřeně mluvit.

Eliška Moravcová, 3.S

POLYGRAFKA pozoruje zatmění Slunce 20. března 2015

V ZÁKOPECH PRVNÍ SVĚTOVÉ VÁLKY

Ve čtvrtek 19. března byl na programu školní výlet do Prahy. Což o to, Prahu zná snad každý, ale ne každému se poštěstí, aby vyrazil se školou do vojenského muzea na Žižkově. V půl osmé ráno jsme se shromáždili před Polygrafkou, naskákali do autobusu a co nevidět jsme vystupovali u zastávky metra Florenc. Po krátké cestě po svých jsme stanuli před budovou muzea, kde nás uvítal tank ruské výroby T-34. Prošli jsme branou, kde paradoxně postával americký „Humvee“.

Pak už jsme byli přivítáni chladnými prostorami muzea. Odložili jsme vše nepotřebné

a vydali jsme se po stopách událostí První světové války. Zaplavilo nás moře informací a vystavené exponáty volaly po osahání. Škoda jen,

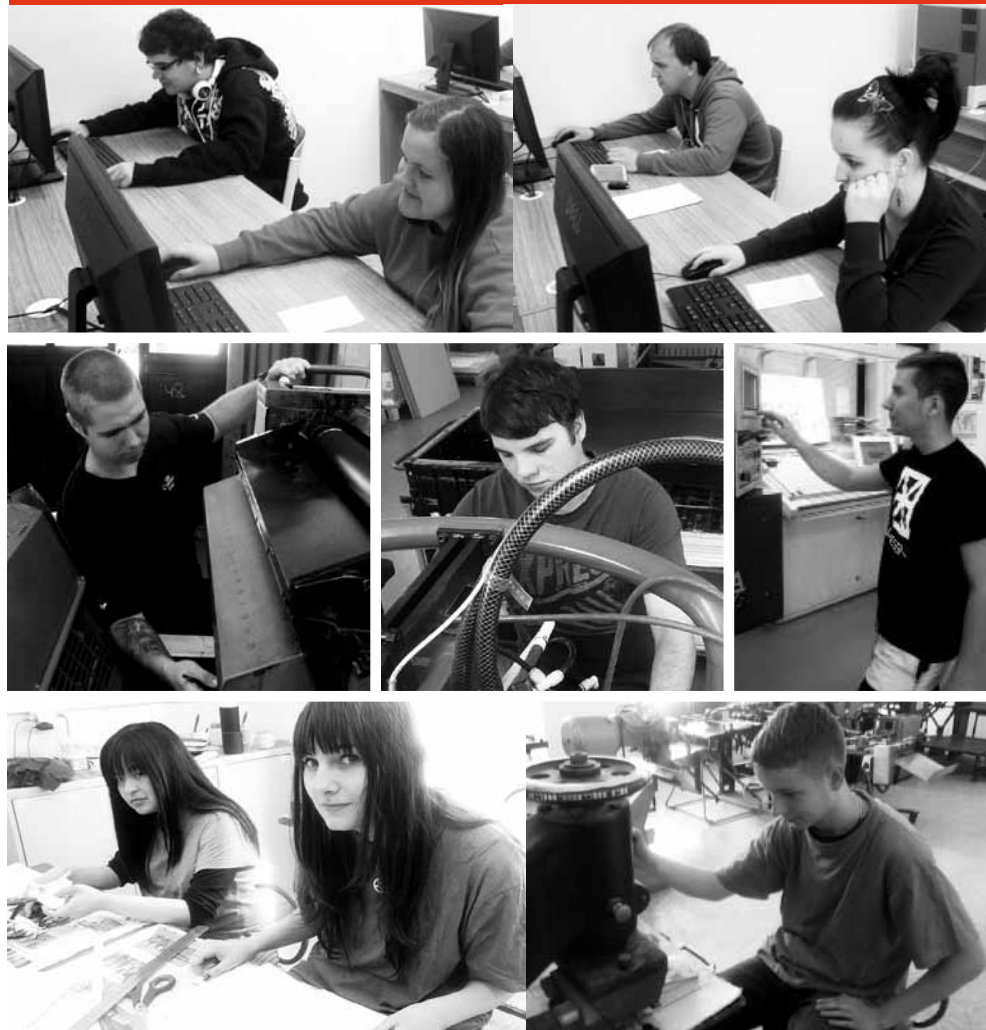
že většina z nich byla ve skleněných vitrínách. Všechno dýchalo starou dobou a expozice jakoby seděla v zákopu a my se procházeli skrz něj. Člověk by neřekl, že celá prohlídka trvala něco ke dvěma hodinám, ale už jsme byli u konce a loučili se s jezdeckou uniformou T. G. Masaryka.

Nakonec už zbývala jen fotka s již zmíněným tankem a rozchod po Florenci, kde se všichni rozutekli za občerstvením. Ve dvě hodiny už jsme opět seděli v autobusu a dávali Praze své sbohem.

-Charlie-

LOUČÍME SE S 3.A

Na fotografiích jsou zachyceny poslední hodiny odborného výcviku třídy 3.A v oborech Reprodukční grafik, Tiskař na polygrafických strojích a Knihař. Nyní už čeká na žáky písemná, praktická a ústní část závěrečných zkoušek. Nejen u nich, ale především v následném profesním a osobním životě jim přeji mnoho úspěchů, štěstí a naplnění i těch netajnějších snů. -iša-

Během tohoto školního roku byly na naší polygrafické škole pro žáky 3.A a 3.S realizovány přednášky na téma FINANČNÍ GRAMOTNOST, ve kterých paní B. Slaná z rumburské protidluhové poradny, lektorka těchto přednášek, nastínila studentům možnosti, jak prožít život ve větší finanční pohodě, než generace jejich rodičů, a nabídla jim cesty, kudy se mohou začít ubírat při zvyšování své finanční gramotnosti.

ZVYŠOVÁNÍ FINANČNÍ GRAMOTNOSTI NA POLYGRAFCE

Přednášku doplnila putovní výstava instalovaná na chodbě školy. Jako bonus obdržela škola hru R. Kiyosakiho „Cashflow“, která hravou formou pomáhá zvyšovat finanční IQ. Žáci se také následně zapojili do soutěže o nejzajímavější pohlednici s tematikou dluhů. O tom všem jste se už měli možnost dočíst v minulém čísle Bezevšeho, ale co nevíte, je, že hru „Cashflow“ si několikrát zahrála skupinka žáků na DM. Čtvrtáky natolik zaujala, že na základě jejich zájmu se uskutečnila ještě jedna přednáška.

Malá ukázka, jaké ohlasy přednášky měly:

- Dobře popostrčení a uvědomění si sama sebe.
- Určitě mi to přineslo, že si nemám nikde půjčovat, lepší je půjčit si od rodiny.

- Dalo mi to hodně rad do života.
 - Přednášky mi otevřely oči.
 - Pomohlo mi to a knížku R. Kiyosakiho „Bohatý táta, chudý táta“ už mám staženou.
 - Přednáška se mi velice líbila, byla zajímavá a myslím, že mnohým prospěla a poučila, abychom se vyvarovali zbytečných chyb.
 - Bylo to fajn, pomohlo mi to uvědomit si, že peníze nejsou sranda.
 - Byla to zajímavá přednáška, hodně mě naučila, jsem rád, že jsem na ní byl.
- A to nejlepší nakonec. První a druhé místo ve výtvarné soutěži o nejzajímavější pohlednici vyhrály studentky naší školy Miluše Pekárková a Nikola Opltová. Získaly tím poukazy na nákup v PC obchodě za 1 500 Kč a 1 000 Kč.

-lo-

JAK SE AMERIKA ODNAUČILA KOUŘIT

(Výňatek z článku v MF DNES ze dne 6. 12. 2014)

Pokud potkáte kouřícího Američana, je pravděpodobné, že je chudý a nevzdělaný. Čím mají lidé méně peněz a čím méně zaplatí na dani, tím mají větší sklon toho lást si.

Před padesáti lety kouřilo 42 ze 100 dospělých Američanů, dnes jen 18 lidí ze 100. Pro srovnání – v Česku kouří 36 lidí ze 100.

Americký propad přišel díky opatřením, kvůli nimž se kuřáci možná cítí jako lovná zvěř. Každý čtvrtý až pátý Američan je dokonce pro to, aby kouření bylo postaveno mimo zákon kdekoli na území Spojených států.

Další účinné opatření – daně. Ve státech, kde jsou cigarety hodně zdaněny, se kouří nejméně. A nejde jen o to, že dospělí mají finanční důvod si kouření rozmyslet, důležité je, že cigarety jsou pro děti a nezletilé i mladé dospělé příliš drahé, takže si je nemohou dovolat, a tudíž kouření nezkoušejí.

A ještě něco: Děti nevidají kuřáky a považují za normální nekouřit!!!

-lo-

● Ěmeke ● Marek ● Klára

● MEZI

● KONTINENTY

6

Jak jsme jedli durian a hadí maso...

Jsme v Jakartě. Příliš velký dojem na nás neudělala. Všude plno odpadků, hluku, dopravy, lidí žijících na ulici, toulavých psů... Strávíme tu jen dva dny (původně jsme tu chtěli reklamovat foťák Canon, co jsme koupili na Zélandu, nakonec jsme to ale přesunuli na Singapur) a posouváme se dál na západ tohoto nejlidnatějšího ostrova na světě. Do malého městečka odkud jezdí trajekt na Sumatru. Večer odoláváme nabídce v jedné jídelničce na ulici, mají tam smaženou kočku! No, možná jsme ji tu už někde snědli, ale nevíme o tom. Tady v Asii nikdy nevíte...

Ráno se vydáme hlučnou ulicí ve vedru na odlehlé nádraží. Podle průvodce víme, že odtamtud pojede náš vlak. Jedeme nejnižší třídou. Lístek je opravdu velmi levný a na sedadle pro dva sedí většinou 4-5 lidí. Ještě předtím nás neskutečně okatě očumují ženy muslimky. Žádná z nich se moc neusmívá. Obklopí nás kolem dokola a pro nás je to neobvyklá situace. Do teď nám připadalo, že spíš po nás koukají chlapi. A právě oni se osmělí s námi navázat kontakt. Po chvíli se jedna paní odváží a začne mě doslova balit. Že tu mám vedle sebe „manželku“, ji moc nezajímá, prý když nemáme prstýnky, tak nejsme manželé, a že kde jsem včera spal a že mě

zve k sobě... Na žádného boháče nevypadám, ale přece když jsem bílý, tak musím být pracháč. Dá nám to práci jim vysvětlit, že u nás tenhle zvyk s prstýnky nedodržujeme. Pak se nás zastane jeden vzdělanější pán, co umí anglicky, a rozežene hlouček. Bere nás pod svou ochranu. Omlouvá se za ně a ptá se, kam cestujeme. Ukáže se, že jedeme stejným vlakem. Bezva, alespoň někdo, kdo nám dá pár informací. Výhodou je, že jedeme až na konečnou, tak se nemusíme starat, kde vystoupit. S pánem si cestou hezky pokecáme. Domlouvá pro nás místní cenu za ovoce, které nabízí prodáváci, co každou chvíli korzují vlakem sem a tam. Nám by samozřejmě nabídli cenu pro cizince a museli bychom tvrdě smlouvat. Díky těmhle situacím se dostáváme k místním cenám, a tak se nám pak později líp smlouvá, když víme, co to opravdu stojí. Ještě než pán vystoupí, tak nás zve k sobě domů. Můžeme i přespat. S díky odmítáme, potřebujeme svůj klid. A trochu nás tlačí čas.

Náš vysvoboditel z nádražního výlehu

Jak je tu zvykem, lidé vše vyhazují z okének nebo pod sebe. Když se tu objeví dva malí otrhaní kluci, kteří to zametají a natahují ruku pro pár drobných, tak jim nikdo nic nedá. Ano, sice to venku vyhodí někam na ulici, ale aspoň udělají trochu pořádku ve vlaku. Jsme jediní, kdo něco přispěje. Nedáváme peníze, ale jídlo. Kluci si to hned cpou do pusy, aby se s nikým nemuseli podělit. Evidentně žijí na ulici a tohle je jediné, co můžou dělat... A takových tu je! Postupně se vlak vyprazdňuje a už je tu jen pár pasažérů. Neobvykle se můžeme roztahovat a trochu odpočívat a nikdo po nás nic nechce

a neptá se, odkud jsme a jak se jmenujeme. Ne-kouká na nás, nesnaží se na nás sáhnout. Na konečné jsme až za tmy. V přístavním městě Pulo Merak. Z naší rutiny rychle se zorientovat, odmítat nabízeče, taxikáře a rikši a hledat levné ubytování nás vyruší pán. Na první pohled poznáme, že to není Indonésan. Je mnohem světlejší, ale je to Asiat. Mluví dobře anglicky. Je to Thajwanec. Poznal naší neznalost terénu a nabízí se bez úplaty, že nám pomůže najít ubytování. Může to být nějaký fígl, ale máme stejnou cestu, a tak není úniku. Vyklube se z něj prima chlápek, který to dobře zná, jaké to je být cizincem v Indonésii. Přestože on je taky Asiat, tak na první pohled je zřejmé, že je odjinud, takže je na tom podobně jako my. Ale on mluví indonésky, a tak to má snazší. Bere nás do nějakého hotelu. My čekáme venku a on domluví místní cenu. Společně omrkáme pokoj a bereme to. Když chceme v recepci zaplatit, tak se dozvídáme, že už to zaplatil za nás. Peníze od nás nechce a s hrdostí říká, že u nich na Thajwanu je to zvykem, že se o hosta starají se vším všudy. Navrhuje, jestli s ním nechceme jít na jídlo, že má hlad. Proč ne! Taky jsme hladoví a s místním je to výhoda. Ví, kam jít a dostaneme normální cenu. Doporučí speciality jako třeba hadí maso nebo krevety. Je to opravdu dobrota! Máme to s rýží a ten had chutná něco mezi kuřecím a rybou a je to libové maso! Povidáme o tom, jak už tam je dlouho a jak je to těžké pro jeho národ čelit Číně. On tu dělá byznys, je velmi úspěšný a má hodně peněz. Rád chodí do malých obyčejných jídelniček, ale vlastně na tajňačku. Jeho šéf, který si hraje na prestiž, by se zlobil. Proto říká, že má radost, když nás může pozvat. Cestou zpět můjím pouličního prodejce durianu. To je tzv. „královské ovoce“ a je to pro labužníky! Vypadá jako žlutý meloun s bodlinami. Má opravdu specifický zápach, nebo vůni?! Cítíte ho na sto honů. A my pořád nevěděli, co to tak divně smrdí, když jsme zastavovali na nádražích při cestách vlakem. Tak teď už to víme. Je těžké popsat, čemu je ten „smrad“ podobný. Dokonce v singapurském metru je zákaz vnášení durianu! Náš hostitel navrhuje, že by nás pozval, no, popravdě bychom to asi oželeli, ale zase odmítnout se nám nechce... Tak to odkýváme. Je už tma a sedneme si na ulici na chodník. Vedle protéká otevřená kanalizace, tak se smrady mísí. On jako znalec nejprve poklepe několik kusů, než vybere ten pravý. Pak smlouvá o cenu a pak nám pan prodejce rozřízne durian. Vydoluje velká zrna a ta mazlavá hmota co tam zůstane to, je právě ta „dobrota“. Trochu nás polévá hor-ko, ale jsme stateční. Jen skuteční znalci poznají, který plod je už zralý a má nejlepší chuť. Konečně to ochutnáme. Je to něco jako nakvašená cibule se zkaženým sýrem. Takhle to alespoň popsala Klára. A tím mě ovlivnila. Já do toho šel s tím, že to bude možná dobré, lepší než je to cítit. Takže první dvě sousta celkem ušla. Pak už nic moc a začíná nám být zle při představě, co to jíme. Tváříme se spokojeně, aby náš hostitel měl radost. A ten pokyvuje a objedná mi další! Klára už odmítá a já musel tu pochoutku při jeho nepozornosti házet do kanálu.... Holt asi nejsme ti praví labužníci.

Durian ... vypadá neškodně, ale děsně páchne

Stopování i s přespáním v Malajsii – pan Din a jeho rodina

Ze Singapuru dojedeme busem do hraničního města Johor Bahru a pak autobusem do asi hodinu vzdáleného města. Najdeme levné ubytování a zůstaneme pár dní. Potřebujeme odpočinek a zastavení. Zkoumáme další trasu. Každé ráno odkládáme náš odjezd a jen zaplatíme na další noc. Majitelem je muslimský děda a domlouváme se pomocí psaní na papír. Jedno ráno nás probudí šílený smrad, jako když snad praskla žumpa. Když vylezeme na chodbu, tak děda tam vytírá schody stovetým hadrem. A asi lejný nebo čím, protože to je takový smrad, že na jeden dech si vše rychle pobalíme a mizíme rychle pryč...

Stopem po Malaysii

Poprvé v Malajsii zkoušíme zvednout u silnice levačku a stopovat. I tady se jezdí nalevo. Brzy zastaví auto a pán nám vysvětluje, že tady stopování nikdo nezná a že nás nikdo nevezme, že je to moc drahé a že nás radši hodí na autobus. Přitom má místo v autě a jede tam, kam my potřebujeme. Poděkujeme za rady a že počkáme na někoho jiného, kdo nás vezme. A skutečně, za chvíli se vezme. Vyhodí nás na docela blběm místě. Ale jak už to bývá, někdy na dobrém místě stojíte dlouho a na blběm jedete hned. To je přesně náš případ v tuhle chvíli. Projede auto, na další křižovatce se otáčí a jede zpátky pro nás. Muslimský mladík Afiz nás viděl a vrátil se pro nás. Umí anglicky a hezky nenučeně si povídáme. Společně jedeme docela velký kus a děláme přestávky u moře. Vzpomínáme na Součky, kteří tady někde na východním pobřeží kontinentální Malajsie nedávno byli a tábořili. A protože je pátek, což je v muslimském světě jako u nás neděle, nepracuje se a je to hlavní den k modlitbám, jako u nás se chodívalo do kostela. Kdo nemůže do mešity přes týden, měl by alespoň v pátek. Je to událost společenská. Afiz zastavuje u jedné velké mešity po cestě a mizí. My ve stínu odpočíváme.

S Afizem se loučíme, dáme mu naši cestovatelskou vizitku, pohled z Českého Švýcarska s pozváním. (Později zve on nás na svatbu.) Jsme v obrovském městě, ale našťásti na výpadovce naším směrem. Aut jezdí mraky. Staví u nás policie a jestli prý nechceme pomoci, že nás klidně hodí na nádraží. Vysvětlujeme, že nás

baví stopovat, že nespěcháme a rádi se seznamujeme s novými lidmi. Zdá se jim to dobré, a tak nám popřejou hodně štěstí a odjíždí. Po chvíli zastavuje pán s knírkem a telefonuje. Mává na nás. Tak si říkáme nějaký frajírek. Bere nás a vyklube si z něj prima pán. Ani by nás nenapadlo, že se tak skamarádíme, že nás nakonec bude hostit až do rána. Cesta s ním je příjemná, skoro přejedeme malého krokodýla, ale za to pán nemohl, vlítnul tam z džungle nečekaně. Zve nás po cestě na čaj a na sušenky. Líbí se mu náš styl cestování. Sám pak navrhuje, že proč neušetřit a nejet s ním k jeho mamince a nepřespat tam. Je to naším směrem, a tak se nebráníme milému pozvání. Dobrá příležitost nahlédnout do malajské muslimské domácnosti. Cesta vede džunglí, skrz malebné vesničky, kde lidé mají malá políčka a ta obdělávají se zapřaženými voly

a buvoly. Dokonce jsou to dopravní značky upozorňující na slony. Škoda, že žádné nepotkáme. Děti si vesele hrajou podél cest a vše plyne příjemně pomalu a líně. Maminka pana Dina i část jeho rodiny už na nás čekají. Volal jim to během cesty. Vřele nás přivítají, jsme tu opravdu vzácní hosté z daleké Evropy. Kláru hned vezmou děvčata mezi sebe. Povídají si a ukazují jí své obleč-

ky a šperky. Maminka pana Dina vypadá jako manželka od Gándhího, usmívavá, s brýlemi. Neumí anglicky, ale stejně se nějak domluvíme. Mě vezme Din na motorce na průzkum okolí a na čaj do pár místních hospůdek. Pochlubit se kámošům. Všichni si se mnou chtějí povídat a ptají se na Evropu. Je to spíš výjimka, že by se někdo z obyčejných lidí dostal mimo Malajsii, a tak je to setkání a vyptávání nesmírně baví. Pan Din mě bere na okružní jízdu, zve a hostí. Projedeme tři hospůdky a jednu návštěvu u starosty. Večer mě pak učí speciální recept, jak uvařit rybí kari s okrou (zelenina „ladies fingers“ – takové malé cuketky). Děvčata smí jen přihlížet. Teď vaříme my, muži. K tomu máme placky roti a nacpeme se k prasknutí, jak je to dobré. Večer si na terase povídáme o rozdílech našich zemí a o našem cestování. Případá jim to neuvěřitelné. Jsme trochu jiní cizinci, než jaké běžně potkávají. Nám je také jasné, že pro ně jsou takové věci nemožné.

Večere u Dina

Nikdy na to nebudou mít peníze. A to jsou na tom v jihovýchodní Asii asi ekonomicky nejlépe. U nás si lidi jen pořád na něco stěžují, ale přitom mají tolik možností, které berou jako naprostou samozřejmost, a ani si toho neváží... Baráček mají malý, ale alespoň jsou všichni hezky pospolu. Mají pokojík pro hosty, kam uloží nás. Oni ještě večer koukají na televizi, dávají Mr. Beana a hodně se u toho nasmějí, vždyť tam se vůbec nemluví.

Ráno se loučíme a prosíme Dina, aby nás zavezl na hlavní, že budeme stopovat dál směrem k národnímu parku Taman Negara, který je vyhlášený jako nejstarší džungle na světě. Nechce o tom ani slyšet, že nás přece zaveze až do města Jerantut, odkud je to do NP už jen coby kámen dohodil. Veze nás dalších pár hodin! Včera by nás nenapadlo, že to bude tak zdařilý stop...

Pohoda ...

Bydlení u pana Zula v Malajsi

Z Jeruntatu, kde jsme měli první hrozný zážitek se štěnicemi, hlavně Klára, se vlakem přesouváme tzv. „jungle trail“ asi čtyři hodiny. Tentokrát tu nejsme sami cizinci, ale jsou tu ještě tři Australanky. Dvě postarší a jedna mladší. A jako už tomu bylo tolikrát, musíme se za ně stydět. Zejména za tu jednu. Má na sobě vytahané tygrované tílko bez podprsenky a pod ním visáky (tesáky), neustále se producíruje a natřásá. Co chvíli jde na chodbičku a tam si zapálí. V Malajsi téměř nevidíte, že by ženy kouřily. Je to odbarvená blondýna, taková vyschlá a prokouřená, mluví co nejvíc nahlas a sebevědomí jí nechybí! Nejeví ani špetku respektu ke kultuře země, ve které se nachází. Jsme z toho vždycky naštvaní, jak jsou ti západáci natvrdlí, nic nerespektující, všemu se divící a šíleně namachrovaní! Teď jsme svědky toho, jak si muslimové roztáhnou své modlitební koberečky, a protože je doba modlitby, tak také činí. Paní se tam producíruje, div že jí tesáky nevypadnou ven. Že by se spíš měla stydět, to jí vůbec nepřipadá. Paní muslimky v šátcích od ní odvracejí oči.... Není divu, že když se místní setkávají s takovou podobou bílých, tak si jednoduše můžou odvodit, co jsme asi zač a jací jsme divní, že nemáme ani kapánek respektu. Hlavně že „my“ ve vyspělých zemích si potrpíme na to, aby se menšiny přizpůsobovaly. Děláme my ale to samé v cizině? Není to vše jen přehlíženo tím, že „nám“ z kapsy čouhá nadtá peněženka a nás to tím pádem nemusí trápit, protože si to všechno zaplatíme...?!? Co všechno jsou pro tyhle lehce dostupné peníze schopní udělat a skousnou místní? To se nám honí hlavou při téhle jízdě vlakem. My se snažíme o zapadnutí mezi místní, co to jde. Máme podobné ošacení. Respektujeme jejich pravidla, smlouváme o ceny, nepovyšujeme se, usmíváme se, snažíme se naučit pár slov v jejich jazyce... Ano, nejsme klasičtí turisté, ale cestovatelé – nám jde především o poznávání kultur. Myslíme si ale, že by se přinejmenším o respektování místních a jejich hodnot měli snažit všichni cizinci!

Cestu vlakem džunglí jsme vyhodnotili jako zajímavou, ale rozhodně ne jako dechberoucí a jedinečnou, jak o ní psali v LP průvodci. Pomalu si zvykáme, že průvodce Lonely Planet musíme brát hodně s rezervou a číst víc mezi řádky. Nejsme úplně ti, pro které je vydáván, i když bychom lhalí, kdybychom řekli, že nám v leccems nepomohl. Především mapy měst jsou velmi cenné!

Ve městě se snažíme v bance vyměnit cestovatelské šeky. Jenže ten jediný pan úředník, co to umí, je na obědě, a když se uráčí s půlhodinovým zpožděním příkultit, tak dělá, že nás nevidí. Stále se snaží najít jinou práci, než obsloužit nás. Ani nám neřekne, že ještě máme počkat, prostě nás ignoruje. Třeba ho štvou cizinci. Moc bychom se mu ani nedivili, ale stejně nás to dopálí, a tak jdeme na ulici a v bankomatu si vyzvedneme peníze. Je to sice s větším poplatkem, ale bez dohadování a hned. Je šílené vedro a vlhko. Kláru strašně svědčí štípance po štěni-

cích a v tom vlhku je to ještě horší. Nesmí se to škrábat. Mně se to lehce řekne, ale pro Kláru jsou to muka. V sandálech se jí to tře o pásky. Jdeme na stopa. Po chvíli nás bere auták jen kousek za město a tam na jakési policejní kontrole stopujeme jen chvíličku a bere nás dobře anglicky mluvící paní Nora. Studovala medicínu v Anglii a je dost zběhlá. Líbí se jí, jak cestujeme. Říkám jí o svém problému s vypadlou plombou a nedávnou bolestí v džungli a ona hned volá kamarádovi zubařovi, co s ní studoval. Škoda, že neúspěšně. Dá prý vědět.

Další, koho stopnem, je autobus a v něm řidič sikh. To jsou ti pánové s turbanem a vousy. Je to indický obyvatel Malajsie. Indů je tu dost, asi čtvrtina obyvatel a přirozeně nějaké procento z nich jsou právě sikhové. Ještě jedno auto a jsme v Tanah Rata. Malé městečko v horách obklopené čajovými plantážemi. Hned jak jdeme k vyhlédlému ubytování, vidíme několik bank! A přitom v aktuálním průvodci o tom nebyla ani zmínka! Proto jsme čekali dlouho v bance v předešlém městě. Vyfasujeme malý pokojík, jenže objevíme pod matrací zase štěnice. Když je chceme ukázat majiteli, tak nejsou k nalezení. Ale protože nechce, aby o tom měl kdokoliv pochyb, nabízí jiný, dražší a větší pokoj za stejnou cenu. Máme hlad jako vlci, tak hned vyrážíme do místní jídelničky. Tam si náramně pochutnáváme na dobrotách za nízké ceny. Vedle sedící pán si nás s úsměvem prohlíží a pak nás přizve výbornou angličtinou k jeho stolu. Sedí tam s kamarádem a hned sondují, co jsme zač, že nesedíme jako ostatní cizinci v dražších restauracích, ale s nimi v obyčejné pouliční zrádelničce. Odkud že jsme? A že se jim líbí náš styl cestování. Pan Zul, jak se nám představil charismatický zcestovalý muslimský chlapík v důchodu, navrhuje, že by nás rád pozval k sobě a hostil jak dlouho budeme chtít zůstat. Prý pokud nám nevadí, že nemá elektriku, kterou mu odpojili, tak jsme vítáni. My máme zaplacenou už za noc v guesthousu, ale jeho návrh se nám moc líbí. Domluvíme se na zítra a jdeme se podívat, kde to je. Druhý den nás přivítá s vřelým úsměvem a výborným silným černým čajem. Ukáže, kde budeme spát a mizí za svými věcmi. Klidně nás tu nechá samotné. Dá nám i klíče. My stopem prozkoumáme čajové plantáže. Skoro se nám zatočí hlava, když poprvé uvidíme až do nebe sahající sytě zelené koberce čajových keřků. Procházíme se mezi nimi a jsme nadšení. Vždyť naše cesta byla a je inspirovaná právě čajem. Jsme unášeni tou krásou... Podaří se nám dostat se i do malé fabriky na zpracování čaje. Dozvíme se hodně nového

a ochutnáme nové čaje. Na plantážích jsou kluci z Bangladéše, kteří jsou tu jako levná pracovní síla. Jeden se s námi dává do řeči. Zprvu mu moc nerozumíme a myslíme, že říká „good one tea“, tak přikyvujeme. Ptá se znovu. Pochopíme, že myslí něco jiného. Aha, ptá se odkud jsme: „Your country?“ Asi si říká, že jsme jak pitomci, že jsme se nedovítali. A nebo je rád, že se s ním bavíme a nepohrdáme jím. Kdo ví?

Večer se sejdeme se Zulem a při svíčke si dlouho povídáme. Je to vzdělaný pán a poodkrývá nám zajímavé souvislosti mezi náboženstvími a historií. Během svého života hodně cestoval a hodně toho viděl. Byl dokonce v Praze, a tak jako málokterý Malajec ví, kde je náš kraj. My další den uvaříme česnečku. Zul a jeho kamarádi si náramně pochutnají. Nic takového prý neznají. Máme pak zajímavou příležitost podívat se zblízka, jak probíhá modlitba k Alláhovi. Zul nám to komentuje a vysvětluje, co a proč jeho kamarádi dělají. Základem je být směrem k Mekce, což je nejposvátnější město pro všechny muslimy ležící v Arábii. (Dnes se dokonce vyrábějí mobilní telefony s aplikací pro muslimy, která dokáže vyhledat směr, kterým leží Mekka, ať jsou kdekoli.) Na otázku, proč se Zul nemodlí s kolegy, odpovídá velmi obratně, a totiž, že modlení je jen nástroj k tomu být lepší, ale především je potřeba být dobrým člověkem, ctnostným a ke všem mírumilovným. Mít to srovnané v hlavě, jaké hodnoty jsou opravdu správné a důležité a hluboce to cítit v srdci! Samotná modlitba nic nespraví, pokud pak budeme jednat proti tomu, o čem mluvíme a v co bychom měli věřit. Což je stručně zjednodušeně řečeno to, co by mělo platit v každém náboženství, nehledě na to, jak nazývají „boha“. Jen ve světě vyspělých a civilizovaných se tohle nějak vytrácí. Tak si někdy říkáme, že s tou vyspělostí se dost vytrácí přirozenost! Nesmíme tomu ale podléhat.

Ještě pár dní zůstaneme. Dohromady pět. Mnoho jsme se dozvěděli a pohostinnost Zula nebrala konců. Je čas jet dál. Jako suvenýr necháváme pohled NP České Švýcarsko. Nezbytné pozvání do Čech a už jsme zase na stopu...

ĚMK ©

Náš pan domácí...

Náš domácí mazlíček se jmenuje Matýsek

Před pěti lety jsme dostali nabídku od známé, zda bychom nechtěli jedno zvířátko. Nebyla to kočka ani pes, a už vůbec ne nějaký křeček. Byla to fretka. Když jsme to slyšeli poprvé, trochu jsme se zděšili, ale na druhou stranu jsme to neodmítli. Rozhodli jsme se, že to zkusíme a uvidíme.

Fretku nám půjčili na jednu noc, abychom si to vyzkoušeli a byli si opravdu jistí, že do toho půjdeme. První noc byla katastrofální. Absolutně nic nefungovalo. Nejspíš to bylo tím, že jsme o fretkách nic nevěděli. Po té noci jsme jim fretku vrátili. Jenže další den jsme nad tím

přemýšleli, že byla docela zábava se o fretku starat. Začalo nám to chybět, tak jsme své rozhodnutí změnili a fretku si vzali. Byl to nalezenéček, takže trochu kousal, ale s tím se dalo počítat. Původní jeho jméno bylo Kryšpín, ale vzhledem k tomu, že na to neslyšel a nám se to nelíbilo, dali jsme mu jméno Matýsek.

Začátky byly opravdu těžké, než jsme sehnali velkou klec, všechny ty pelíšky, záchůdky, pamlsky a mnoho dalších věcí. První týden jsme s ním chodili po bytě na vodítku, aby nám nikam nezalezl, nerozkousal nám kabely a hlavně, aby se mu nic nestalo. Noci byly naštěstí klidné, fretky totiž 20 hodin denně spí a zbylé 4 hodiny si hraje. Trvalo to opravdu dlouho, než si na nás zvyknul a přestal kousat, ale my to nevzdali. Po každé, když si chce hrát, náznakem nás kousne do nohy, abychom si ho začali víc všimát a hrát si s ním. Teď už je to náš mazlíček. Přes den je normálně puštěný a do klece ho dáváme pouze na noc nebo když někam musíme odjet. Je naprosto úžasné, jak je to chytré zvíře.

Jak vycítí, že někomu z nás není dobře, začne si hrát sám. Dá se říct, že jsme si ho opravdu rozmazlili. Každé ráno, když mamka přijde z obchodu, je jeho povinností dostat se za každou cenu do nákupní tašky a vzít si čerstvý rohlík. Jednou jsme mu schválně podstrčili starší pečivo, ale to odmítl, čerstvé pečivo u něj

vede. Další věc, kterou rád provádí, je otvírání skříněk a šuplíků. Zalíbilo se mu krást si věci a odnášet si je na místa, kam se nedostaneme a nebo do pelíšků. Ale nic nemá na jeho škemrání o to, aby ho někdo škrábal na bříšku. Začne se válet na zádech, rozhlíží se po všech, co jsou v místnosti, a čeká, kdy ho někdo konečně začne škrábat. Nikdy by nás nenapadlo, co všechno se ve fretce skrývá.

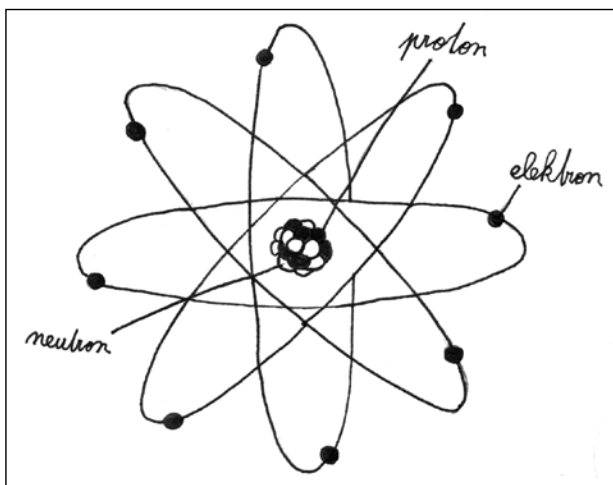
I když je náročné se o fretku starat, je jako naše miminko a nikdy bychom ho už nedali pryč. Jsme opravdu rádi, že jsme si Matýska vzali a je jenom náš!

-Nikii-

Kde to vše začíná?

Kdyby mělo být vše zničeno a pro budoucí generace měla být zachována jediná věta, zcela jistě by to bylo: „Vše se skládá z atomů“ (Richard Feynman).

A má pravdu, vše začíná u atomů a tím také začneme i my. Když vám řeknu, že je atom z 99,999...% tvořen prázdnotou, přijdu vám asi trochu mimo. Vzhledem k tomu, že je momentálně půlnoc, je to možné, ale tímto si jsem „bohužel“ jista. Tato prázdnota je dána kvantovým chováním elektronu. (Atom je složený z jádra

a „obalu“, ve kterém bydlí náš elektron. A elektron jádro obíhá.) Elektron je neskutečně malý, a tak prokazuje obrovské množství kvantových jevů, například si ho nelze představit jako částici (ačkoliv se tak ve škole popisuje). Berte to tak, že je něco mezi vlnou a částicí (jednou vám o tom povím více).

Proč i přes takovou prázdnotu působí náš svět tak pevně? Přijde ti hloupé nebo snad urážlivé, že tě popisují jako skoro úplnou prázdnotu? Musím to tak udělat, jelikož to tak skutečně je, prostor mezi elektrony a jádrem je obrovský. A to tak obrovský, že pokud by se podařilo toto prázdno „vy-máchnout“, celé lidstvo by se vešlo do objemu jediné kostky cukru! Nicméně se to nestane, mezi elektrony a jádrem působí určitá interakce (elektromagnetická), která tomu zabraňuje. A náš svět i přes veškerou prázdnotu působí z našeho pohledu pevně. Nemusíte mít tedy strach, pro mě pevní jste (z pohledu lidského).

Mám hlavu plnou myšlenek a chuť psát. Nicméně nechci zde tvořit knihu, a proto se zajímavější a další šokující věci dozvíte až v dalším BEZEVŠEHO!

-arigonea-

PROČ ŘÍKAJÍ MARIUHANĚ NE...

Marihuana je nejužívanější nelegální drogou nejen mezi studenty naší školy, ale i v rámci celé České republiky.

Zeptala jsem se několik studentů ubytovaných na domově mládeže, o kterých vím, že tuto drogu k tomu, aby měli spokojený život, nepotřebují, na jejich názor na „hulení marihuany“:

- Možná je to lepší než pít alkoholu, ale mě to netáhne.
- Je to drahé a škodí to.
- Smrdí mi to.
- Nepotřebuji to k životu, jsem veselý i bez toho.
- Nepodporuju to.
- Nepřijde mi to zajímavé.
- Přijde mi to zbytečné.
- Neláká mě to.
- Je to jako kupovat si smrt.
- Nevím, proč bych za to měla utrácet peníze.
- Nic mi to neříká.
- Považuji to za zbytečnost.
- Proč si pěstovat závislost.
- Díky ní jsem přišla o plno kamarádů.
- Potřebuju mít nad sebou kontrolu a to marihuana bere.
- Umím se skvěle bavit i bez ní.
- Takovou berličku nepotřebuju.
- Dokážu si užívat života i bez ní.

-lo-

5 NEJZAJÍMAVĚJŠÍCH filmů, které jsem kdy viděl

Zdravím čtenáře BEZEVŠEHO! V dnešním článku se podíváme na zub všem nejzajímavějším filmům, které jsem kdy viděl. Nuže, nebudeme zdržovat a pustíme se do toho!

Eraserhead (Mazací hlava) - David Lynch

Děj filmového debutu režiséra Davida Lynche nás zavádí na periférii nejmenované průmyslové čtvrti. Podivínský samotář Henry Spencer se právě dozvídá, že jeho přítelkyně Mary je těhotná. Místo roztomilého novorozence ale na svět přichází jakési monstrum. Mary se s touto situací není schopna vyrovnat a Henryho i s potomkem opouští. Nekonečné halucinace dovedou Henryho nakonec až k zoufalému činu.

Ano, přesně takový výraz jsem měl po skončení filmu

Sakra, tenhle film mi v hlavě udělal veliký zmatek. Je natočený černobíle, bez nějakého hudebního podkresu a dialogy by se daly spočítat na prstech jedné ruky. Dále, aby toho nebylo málo, se ve filmu objevují krvácející kuřata, zmutované dítě a spousta dalších výjevů, které působí velice depresivně. David Lynch je v tomto žánru mistr a já před ním smekám klobouk, protože filmy, které on natočil, nemá šanci překonat po dlouhá léta nikdo. Inu, doporučuji na dlouhé zimní večery. Po zhlédnutí a následném ulehnutí do postele vás čekají hodiny přemýšlení: „O čem ten film vlastně byl?“

Un Chien andalou (Andaluský pes) - Salvador Dalí, Luis Buñuel

Aby nic ve filmu nebylo racionální. ANDALUSKÝ PES je 16 minut bizarních a surrealistických výjevů, které mohou, ale taky nemusí něco znamenat. Ženské oko je rozříznuté vejplů, muž za sebou táhne dva velké klavíry, na nichž jsou mrtví oslové a živí kněží, v díře v dlaní se objeví množství mravenců.

Nevím, vážně nevím. Pokud jsem psal, že o filmu Eraserhead budete po skončení dlouho

Návštěva očního lékaře může vypadat různě

přemýšlet, u Andaluského psa nejspíš spácháte sebevraždu. Surrealistické dílo, jež působí dojmem, že ho zřežirovali pacienti z psychiatrické léčebny, očividně na drogách. Tento film jsem si pustil jen jednou. Víckrát ho ani snad vidět nepotřebuji. Ano, uznávám, ten film má něco do sebe. Atmosféra tam je, vizuální stránka díla je také velice zajímavá. Jen je to film pro určitou sortu lidí, do které jsem já tak úplně nezapadl. Jako poslední věc bych rád dodal, že film není pro slabé povahy.

Jacob's Ladder (Jakubův žebřík) - Adrian Lyne

Známý tvůrce efektních, po povrchu věci elegantně klouzajících a komerčně úspěšných filmů FLASH DANCE, FATAL ATTRACTION či NINE 1/2 WEEKS potvrzuje svůj smysl pro efekt i v ambicióznějším dramatickém vyprávění s hororovými prvky, vycházejícím z tiskové zprávy (Pentagonem popřené) o experimentech s halucinogenními látkami BZ (droga nazývaná Žebřík) v americké armádě v době vietnamského konfliktu. Jakub je svědkem drastického konce své čtyři v nečekaném amoku. Realita a děsivé představy se mu spojují do nerozmotatelného kruhu. Postupně si uvědomuje, že je obětí drogy. Jeho spolubojovníci jsou systematicky vyvražďováni, on uniká různým nástrahám.

Takověhle inteligentní a dobře zahrané mysteriózní snímky mám docela rád. O čistokrevný horor se rozhodně nejedná (i když takové scény v metru nebo v blázinci byly děsivé dost), spíš bych dal na první místo drama (jež tu v žánrech ani není uveden). Silný nadprůměr, ale značně depresivní, takže na něj člověk musí mít tu správnou náladu. Věřte, že tenhle film vás naprosto uzemní.

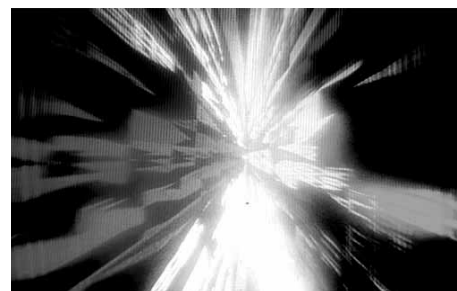

Nebojte, nebude to vůbec bolet...

2001: A Space Odyssey (Vesmírná odysea) - Stanley Kubrick

Filosofická filmová opera. Evoluce a smysl existence lidstva v několika epochách, během kterých je člověk konfrontován se zlověstným a mlčícím symbolem mimozemského života. Science-fiction film, po kterém už filmové sci-fi nikdy nebylo jako dříve, a souběžně napsaný stejnojmenný science-fiction román, po němž se sci-fi literatura navzdýcky změnila. Jeden z největších mýtů filmové historie a společné mistrovské dílo dvou osobností svých oborů – režiséra Stanleyho Kubricka a spisovatele Arthura C. Clarka. Neopakovatelná cesta za hranice lidské zkušenosti, za hranice prostoru a času.

Film, který rozhodně není pro každého. Někomu se může zdát nudný a příliš dlouhý. Já jsem byl ale nadšený. Audiovizuální stránka filmu je dokonalá a spojení vesmírných lodí a valčíku je tak originální a v Kubrickově podání přitom tak jednoduchý nápad, že jsem se divil, že to někoho nenapadlo už dříve. Příběh by se dal stručně shrnout do necelé hodiny, ale o příběh v tomhle filmu nejde. Tady jde o to nechat se unášet vesmírem a sledovat režisérovu geniální a v tomhle snímku obzvlášť nápaditou režii. Zároveň film vyvolává otázky o smyslu lidské existence, věčnosti, či technickém pokroku.

Scéna jako na drogách

Spalovač mrtvol - Juraj Herz

Konec třicátých let. Pan Karel Kopfrkingl je obětavý zaměstnanec pražského krematoria a vzorný otec rodiny, který důsledně dbá o řádný chod domácnosti a všestrannou výchovu svých dětí. Rád předčítá ze své oblíbené knihy o Tibetu. Tíživá atmosféra napjaté doby násobí všeobecný strach. V měšťáckém stereotypu žijící Kopfrkingl spolupracuje s nacistickými okupanty a s obłudnou samozřejmostí se zbavuje všeho nebezpečného ve svém okolí, včetně členů vlastní rodiny. Jeho velká a nebezpečná kariéra začíná.

Úžasné psychologické drama s doslova jedinečným Rudolfem Hrušínským v hlavní roli, která je snad jeho vrcholným výkonem v kinematografii vůbec. Film je často tak sugestivní, že se můžeme nechat přímo hypnotizovat úvahami pana Kopfrkingla, jeho klidným hlasem, kterým pronáší své psychopatické myšlenky. Sledujeme přeměnu člověka, ve kterém nacistická propaganda probudila povahu duševně

Insidious - James Wan

Příběh o mladé rodině a jejích synovi, který se po tragické nehodě nachází v kómatu. Jakkoliv se zdá, že situace nemůže být horší, rodiče stále ještě netuší, že tělo jejich chlapce slouží jako vstupní brána pro pomstychtivé duchy, zatímco jeho duše je uvězněna v temném zapomnění.

Tak u téhle scény jsem se málem...

Po delší době konečně opět horor, u kterého mě alespoň několikrát zamrazilo v zádech z velmi hutné atmosféry. Dokonce i pár lekaček fungovalo víc, než obvykle. Film je sice postaven na klasickém duchařském základu, ale toto schéma dotahuje téměř k dokonalosti, přičemž si velmi silně zakládá na zvukové stránce, což je jen dobře. Po druhém zhlédnutí tři roky po prvním přidávám i pátou hvězdu, poněvadž se od té doby prostě lepší duchařina neurodila a přiznávám, že na podruhé jsem se lekal snad více, než na poprvé. A nechápu jak to Wan dělá, ale v tomhle filmu mě dokázal vystrašit i jen názvem filmu objevivším se na začátku a na konci. Proto je asi můj nejoblíbenější, který vyšel v roce 2010. Ta atmosféra!

Kuk na tebe

Ju-on: The Grudge (Nenávist) - Takaši Šimizu

Běžný obyčejný dům, ale atmosféra zde je úplně jiná. Kdysi se zde odehrálo něco podivného. Z jeho zdí je cítit hrůza a strach, prapodivné síly ovládají toto místo. Dům, kde byla spáchána brutální vražda matky s dítětem, je navždy poznamenán. Je na něm věčná kletba. Každý, kdo se do domu přistěhuje, musí zemřít.

Japonský originál působí místy zmateně, možná až nudně, ale má přesně to, co od hororu očekávám. Minimum děje, jednoduché zápletky, přičemž na začátku ani nevíte, o čem to celé

vlastně je, mu jen přidává na atmosféře. Duchařina je to jedna z nejlepších a mrtvá matka, která se plíží po schodech, je dodnes nejmocnější hororová scéna, jakou jsem kdy viděl. Za absolutní vystrašení plný počet a o tom má horor být, ne kolik potoků krve někde protéče, ale jaký pocit ve vás horor zanechá. Japonci prostě umí.

The Sixth Sense (Šestý smysl) - M. Night Shyamalan

Vynikající psycholog Malcolm Crowe (Bruce Willis) má za sebou traumatizující zážitek. Bývalý pacient se vloupal do jeho domu a dříve než sám spáchal sebevraždu, pokusil se ho zastřelit. Šlo zřejmě o trest za to, že mu nedokázal správným způsobem pomoci. Příští podzim. Doktor Crowe se pohroužil do práce

a více než své manželce, trpící vzrůstajícím odcizením, se věnuje novému pacientovi. Osmiletý chlapec jménem Cole Sear vidí v těch nejneočekávanějších chvílích duchy s děsivým zevnějškem jasně prozrazujícím příčinu smrti. Oběšenci, sebevražedkyně, chlapec s hlavou prostřelenou brokovnicí. Proč se zjevují obyčejnému osmiletému chlapci z Philadelphie? Chtějí ho děsit nebo snad potřebují jeho pomoc? Doktor je racionální skeptik, ale tragické zkušenosti s podobně postiženým pacientem z loňského roku ho varují před unáhlenými standardními závěry. Ostatně to, že osmiletý Cole Sear skutečně vidí reálně existující duchy, není to největší překvapení, které na Malcolma Crowea čeká.

Naprosto strhující záležitost. Našláplé tempo, kdy nic není jasné a v žádném případě předvídatelné, vydrží od začátku do konce, který tak pěkně vyvrcholí ... Vysokou úroveň jistě potvrzují výkony herců. Kdo snad ještě neviděl, nežije. Atmosféra, dialogy, příběh. Vše je udělané na jedničku. Povinnost pro každého. „Pojď za mnou, ukážu ti, kde má fotr schovanou pušku.“

-PeTe-

Divadelní soubor
HRANIČÁŘ, o. s.,
Rumburk

Dne 17. března 2015 navštívila Polygrafka Dům kultury Střelnice Rumburk, kde jsme zhlédli komediální divadelní představení.

Jak je důležité mít Filipa je zamotaný příběh vyprávějící o mladíkovi – nalezcovi Jackovi, jeho schovance Cecilii, kamarádovi Algernonovi, jeho tetě Lady Brocknellové a sestřenicí Gvendolině, do které je Jack zamilovaný. Po všech možných patáliích zjistí Jack od Lady Brocknellové, že je to jeho teta a Algernon jeho starší bratr. Vše končí zásnubami Jacka se sestřenicí Gvendolinou a Algernona s Cecilii. Ačkoli svou rodinu Jack nehledal, díky náhodě mu vstoupila do života.

A proč tento název? Jméno Filip používal Jack v době, kdy byl mimo venkov. Zároveň to byl jeho smyšlený bratr.

Dílo je plné ironických rozhovorů, sarkasmu, paradoxů a aforismů s velice pěknými dialogy.

Autor: Oscar Wilde

Překladatel: J. Z. Novák

Režie: Marcela Koukolská

Osoby a obsazení:

Jack – Vojta Zeman

Algernon – Jaroslav Švír

Chasuble – Pavel Krupka, Roman Winter

Merri – Adéla Pondělíčková,

Alenka Winterová

Lane – Miroslav Řebíček, Roman Winter

Lady Bracknellová – Lenka Srbecká

Gvendolína – Veronika Kremzová,

Adéla Pondělíčková

Cecilie – Oldřiška Jeřábková

Slečna Prismová – Monika Herinková,

Jana Zachová

Text sleduje – Jana Zachová,

Alenka Winterová

Scéna – Radim Purchart

Hudba – Jan Pokorný

Kostýmy – Jana Zachová, Dana Jeřábková

-Šmudla-

Jak vidí náplň zaslouženého důchodu pana ředitele naši studenti

Na fotografii zcela jasně rozeznáváme:

- a) mladého autora Komunistického manifestu Karla Marxe
- b) mladého Svatopluka Kubeše
- c) starého hajného z pohádky O lišce Bystroušce

-iša-

Lepší než originál

[illegible]

1. *Pro jaké náboženství je to důležitý svátek?*
2. *Peče se mazanec a ... ?*
3. *Vyfouklé a zdobené vajíčko.*
4. *Větvíčky jívý.*
5. *Co se barví?*
6. *V jakém ročním období jsou Velikonoce?*
7. *... čtvrtek?*
8. *Bílá ... ?*
9. *Podobné vánoce.*
10. *Velký ... ?*

**Který z maturantů vylétá
z polygrafického hnízda?**

- Paní učitelka žákovi:
„To nevydržíš 45 minut bez jídla?“
Žák: „Já si žvýkám jazyk, pančečko!“
 - V hodině jsme měli nakreslit schéma oka,
které nám paní učitelka promítla.
Po deseti minutách žák prohlásil:
„Kdo vymyslel oko, toho bych proplesknul!“
- Vybrala E. Moravcová, 3.S*

Z HODIN ČESKÉHO JAZYKA

- V. Nabokov byl člen ruské rodiny.
- V románu Lolita byl Humbert závislý na nymfách.

U MATURITNÍCH ZKOUŠEK ZAZNĚLO:

- Zkoušející: „Jmenuj další básníky, kteří tvořili ve stejné době jako J. Vrchlický!“
Žák mlčí, potí se, přemýšlí a trpí. Proto se zkoušející pokouší žákovi napovědět:
„Třeba básník, prozaik, ruchovec, vlastenec...“
Žák stále mlčí a hryže si spodní ret.
Zkoušející naposledy pomáhá osvěžit a probudit paměť nešťastníka: „Svatopluk...“
„Kubeš!“ zařval žák a maturitní komise lehla!

Vybrala -ŠA-

PERLIČKY

Z HODIN CHEMIE

- Vlákna se využívá k výrobě papíru jako takového, ale může být i v ovesných vločkách.